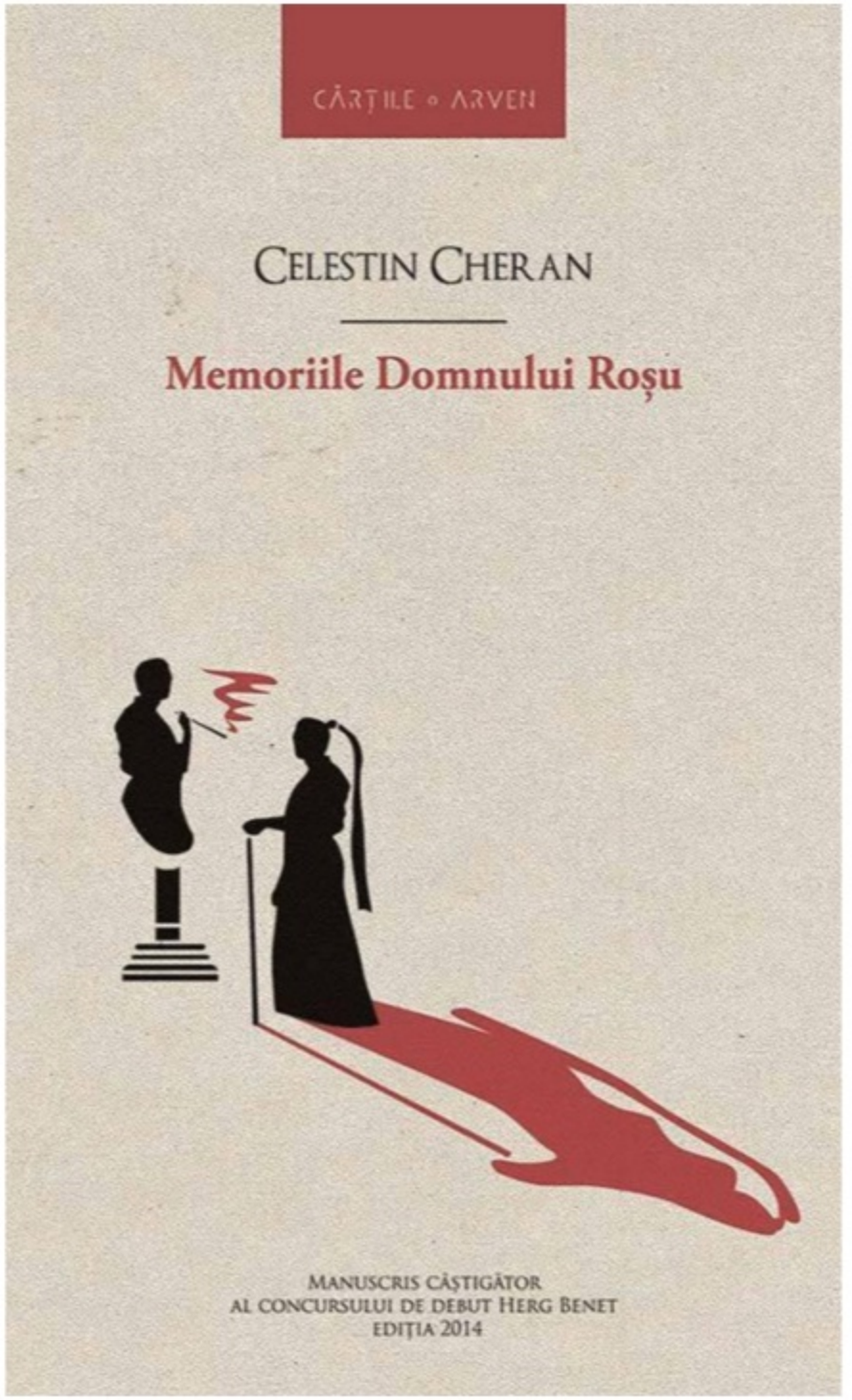

CELESTIN CHERAN

Memoriile Domnului Roșu

MANUSCRIS CÂȘTIGĂTOR

AL CONCURSULUI DE DEBUT HERG BENET

EDIȚIA 2014

Editura HERG BENET

2015

OMUL CU CHIP DE CEAȚĂ

Prima dată l-am văzut în troleu. Gândurile se năpustiseră toate asupra mea ca o hoardă de barbari. Simțeam în gură gust de cenușă. Voiam să le închid porțile. Mi-am scuturat tare capul și m-am întors. Atunci l-am văzut, oarecum. Stătea pe scaun, cu mâinile pe genunchi, pe rândul din spate. Mi-a trezit interesul faptul că nu părea să se miște deloc. Am căzut într-o meditație inutilă pentru câteva momente bune, iar mai apoi m-am uitat continuu la el. Pur și simplu nu-i vedeam chipul. Nu puteam să-i disting trăsăturile feței. Nu-i vedeam fața în sine. Am făcut ochii mari și i-am frecat puternic. Îl cercetam cu privirea fără niciun rezultat. Ce absurditate dulce-amăruie! A coborât. M-am luat după el. Puteam să-l urmăresc în liniște, fără să trezesc bănuieli, căci mergeam pe un bulevard mare. S-a oprit, și-a cumpărat un ziar și o cafea. S-a așezat pe o bancă, răsfoind știrile cu lentoare, sorbind pierdut din cafea. Stăteam față-n-față. Mă holbam la el ca un tâmpit. M-am uitat la propriile mâini. Am rotit capul de jur împrejur. Vedeam totul foarte clar, doar imaginea lui mă tulbura. Chipul său învolburat mă făcea să mă simt la rândul meu nesigur. Mă gândeam cum să-l abordez. Ce anume să-i spun. Că mă intrigă chipul său atât de îndepărtat? Chipul său, ca o insulă scufundată în mare? Putea de altfel să mă privească și n-aș fi putut să-mi dau seama. Îmi venea să-l iau la palme și să-l trezesc la viață, la realitate, la suprafața lucrurilor, acolo unde existăm toți. Se ridică, aruncă ziarul la gunoi și se îndreptă spre o librărie. M-am luat imediat după el. A intrat. A cumpărat două cărți. A ieșit. Totuși, am remarcat că ceilalți se comportau obișnuit, nicio suspiciune din partea lor. Deci problema putea să fie la mine. Adică doar eu îl vedeam astfel. Trebuie să intru în discuție cu el. Să-i ascult cuvintele. Să-i simt prezența orișicum. Doar că, în tot timpul ăsta în care m-am gândit, am rămas pironit locului și l-am pierdut din vedere. Dispăruse. M-am întors acasă dezorientat, cu acel simț acut că mi-am pierdut busola într-o mulțime ca o smoală. Ceva neclar și irezistibil mocnea în mine. Nu sufeream această incertitudine. Știam că trebuia să dau cumva de el și să încerc să-l abordez. Să-l scot din ceață. Să-l scot la lumină. Să iau măcar un șmirghel și să-i curăț fața. Cel mai mult mă frustra faptul că nu puteam să interpretez nimic. Încercam să-mi amintesc ceva, orice, și nu reușeam. Măcar să fi avut o cicatrice pe obraz, o pată Rorschach pe frunte, o gaură în nas, o aluniță deasupra buzei, o mâzgălitură în loc de gură, doar atât, și aș fi putut dormi în liniște. M-am zvârcolit în mine timp de două săptămâni. Aveam coșmaruri fără să visez nimic, nu îmi aminteam decât o lipsă ce mă amenința.

În rest, chestiuni de zi cu zi, dureri surde, pete de cafea pe fața de masă, tabieturi și tabuuri, toate conveneau într-un fel sau altul. M-am decis să merg la teatru, să mă mai destind, să mai uit. Din nefericire, piesa era despre un explorator pierdut în Oceanul Pacific care a ajuns conducător peste un trib. Era un du-te-vino de măști, dansuri și țipete. O bogăție de simboluri și o sărăcie de semnificații. Totuși, puteam recunoaște aici oameni prefăcându-se să aibă un chip. Am ieșit scârbit de la teatru și am luat mecanic metroul spre casă. Acolo am plonjat fără voia mea în ceață. Omul cu chipul de ceață era în metrou. Stătea în picioare și probabil se uita la cei din metrou, se uita prin ei, se uita în gol. Dracu' știe, și poate nici el. Niciun mușchi pe fețele călătorilor. Toți erau orbi. Sau aveam eu o pată insesizabilă pe creier; un lapsus existențial. L-am văzut cum coboară grăbit. I-am văzut picioarele, spatele, mâinile, și în loc de cap o urmă de gumă de șters în aer. Fără voia mea, am țâșnit din metrou. Eram pe urmele sale. Îi simțeam cum transpirația chipului lasă urme vagi în aer. Brusc, s-a întors spre mine, cred că s-a uitat țintă la mine, după care a rupt-o la fugă. Am rămas pe loc o clipă și m-am pus în mișcare. Mi-am pus în mișcare mușchii și dorința de a afla. Fugea bine de tot. În timp ce-l urmăream, simțeam senzații contradictorii năvălind în mine, luându-se la bătaie, cotropindu-mă de-a dreptul. Senzații de gheață pe șira spinării, ace în vârful degetelor și pulsul ca o cârtiță săpând adânc prin mine. O luase abil pe străduțe. Voia să-și piardă urma, să-și piardă chipul. Iar eu credeam că am să-l pierd dintr-un moment într-altul. Adevărul era că obosisem, dar adrenalina și curiozitatea m-au împins înainte. A cotit. Am luat și eu colțul. Stătea în fața mea în întuneric. Umbra i se

scurgea pe troturar ca o baltă de benzină. Chipul arăta ca un onix zgâriat. Respira greu, vizibil afectat de efortul depus. Nu mai avea unde să fugă. Nu se mai putea ascunde de mine. Doar chipul său se pierduse undeva în timp și spațiu. Chipul său ca o nebuloasă. Ce va avea să-mi declare? Năucit, i-am spus: *Nu te pot vedea*. Nimic. Am continuat: *De ce dracu' nu te pot vedea? Chiar vrei să mă vezi? Da. Atunci urmează-mă*.

Se pare că eram aproape de casa sa. Am urcat cu liftul. Îi simțeam respirația întretăiată ce venea dintr-un cap șters de un corector fantastic. M-a poftit la el în apartament. *Vrei un ceai? Da, desigur.* Camera era călduroasă. Afară începuse ploaia. Mă bucuram că nu eram acolo. Ceaiul se dovedise a fi o idee bună. Ne-am băut în tăcere ceaiurile, refăcându-ne puterile, întorcând pe toate fețele răspunsurile și întrebările. Am tăcut amândoi o bucată de timp și am mestecat această bucată de timp ca pe o pâine goală după o zi lungă de muncă. A dat drumul la muzică.

Un confort neașteptat se stabilise între noi. Dintr-odată, aș fi vrut să mă întind pe covorul moale și să mă culc. Aș fi vrut să-l visez, și în vis să-i văd chipul. Să dialogăm doar din priviri, să ne facem cu ochiul. *Hai să mă vezi în oglindă*. Am acceptat fără niciun fel de reținere, deși eram îngrozit. Inima-mi devenise un trib din Amazon. Mâinile îmi tremurau. Încurcat, am pășit în baie. Culmea, îl vedeam perfect în oglindă. Purta mustață și cioc. Părul, un pic dat pe spate, făcea ușoare valuri. O aluniță sub sprânceana dreapta. Ochi mari și verzi. Pomeți puternici. Un sentiment de familiaritate mă cuprinse dintr-odată. Semăna cu mine, la o vârstă ceva mai înaintată. M-am albit la față. *Semeni cu mine*. A dat din cap. *Da, iar înainte și eu te vedeam ca-n ceață*. Am rămas amândoi tăcuți și absorbiți în fața oglinzii, uitându-ne unul la celălalt.

PE GAURA CHEII

Când treceai pe lângă apartamentul său, simțeai un miros amestecat de cafea, tabac și drojdie. În ultimul timp, locatarii clădirii îl văzuseră, poate, de 5, 6 ori. Toți îl știau ca pe un inginer bun, un om cu suflet mare, un bărbat foarte înalt, cu părul lung, în valuri, negru ca pana corbului, cu ochii de un verde metalic. Copiii erau fascinați și înspăimântați de el, în același timp. Îi băteau la ușă, iar apoi urcau în fugă scările la etajul următor, îi aruncau cu pietricele în geam, cu mingi de tenis înmuiate în vopsea, îi puneau pocnitori sub preș de Anul Nou, dar nu aveau curajul să rămână în fața ușii și să-l colinde. Odată omorâseră un șobolan și-l legaseră de coadă de mânerul ușii. În urma acestei isprave, câțiva dintrei ei se aleseseră cu o mamă de bătaie, dar asta nu-i deranjase prea mult. Ceea ce-i mira continuu era lipsa de reacție a acestui om, acestui domn inginer Herman, după cum stătea scris pe plăcuța de pe ușă. Era străin, neamț, deși era, cică, brunet. Dar, cu siguranță, era posac. Părinții le tot spuneau să-l lase în pace, că e bătrân, bolnav și singur. Nu știau dacă e neapărat bolnav, dar rămăsese de vreo 20 de ani văduv. Soția sa Beatrice murise de cancer la 45 de ani, iar de atunci ieșise în societate tot mai rar. Nu avusese mulți prieteni, așa că doar câțiva vecini și colegi de lucru mai trecuseră pe la el în primii doi ani de la moartea soției, dar el îi întâmpina întotdeauna cu tăcere. Casa sa era un chip al tristeții. Cu timpul, nimeni nu mai găsise vreo scuză să-l viziteze, și el a putut să se afunde în singurătate. Ieșise la pensie de vreo câțiva ani. Avea o nepoată, Adela, care se ocupa de cumpărături, aducându-i o dată la două săptămâni de mâncare, ziare, reviste, discuri de muzică. Tot ea se ocupa și de plata taxelor. Herman stătea toată ziua în casă și asculta încet muzică. Ceea ce nu știau însă locatarii era că el, deși renunțase la lume, nu renunțase întru totul la ei. Practica sa obișnuită era aceea de a-i spiona pe gaura cheii, pe care trebuia să o desfunde din când în când cu o andrea, din cauza inventivității copiilor. Dar copiii începuseră să cam plece pe la facultăți, în alte orașe, se mutaseră cu serviciul sau se căsătoriseră, iar pe el nu-l mai deranja nimeni. Putea să-și exercite în liniște obiceiul obscur de a trage cu ochiul pe gaura cheii. Viața

sa devenise un cinematograf monoton de umbre, lumini, praf, pantofi, genți, fuste și uneori chipuri. Căci nu reușea decât rareori să vadă fețele oamenilor, gaura cheii venindu-i undeva deasupra rotulei, iar el trebuia să se lase în genunchi și să-și aplece mult capul pentru a putea privi. Ușa sa avea vizieră, dar fusese colorată cu spray negru, iar gaura cheii îl făcea să se simtă mai în siguranță. Stătea nemișcat și se uita ore întregi pe gaura cheii, deși majoritatea locatarilor erau plecați la muncă, iar în clădirea imensă de 100 de apartamente nu se întâmpla absolut nimic, în afară de trecerea ireversibilă a timpului. Stătea pe brânci și mânca nuci, stafide, cozonac, fructe și iaurt. Bea neobosit câteva cești mari de ceai și cafea pe zi. Renunțase imediat după moartea soției la carne și, oarecum, la religie, căci nu se mai ruga deloc. În mod bizar, nu avea pisici, câini sau șoareci care să-i țină companie. Adela îi lăsa răbdătoare pungile cu nevoile sale minime la ușă. Uneori o poftea înăuntru și-i oferea o cană cu ceai, dar nu-i spunea decât un mulțumesc slab pentru faptul că venise, deși știa că vine întotdeauna, sau se scuza în mod jalnic că nu o auzise data trecută. Cuvintele deveniseră pentru el niște pietre pe care le arunca de colocolo, jucându-se șotron de unul singur și la întâmplare. Uneori, îi vorbea nepoatei în germană, deși ea nu înțelegea o boabă. Atunci vorbea cel mai mult uitându-se pierdut pe pereți sau pe venele groase de pe mâini. Bătrânul Herman suferea de vreo trei ani de insomnie, pe care o înșela făcând rebusuri, sudoku sau citind cărți, în special jurnale. Migrenele erau musafiri comuni. Pereții săi erau decorați cu pete de cafea, grăsime și citate din cărți. Își improvizase o cutie din carton și cearceafuri, cu o pătură și o pernă, pe care o instalase ca o mică insulă la ușa de la intrare. Holul era destul de strâmt și nu putea să se odihnească decât stând chircit. Poziția inconfortabilă îi adunase umerii și-i încovoiase spatele, și arăta precum un vultur bătrân căutând tăcut resturi sau rosturi de ciugulit între zidurile solitudinii sale. Vederea nu-i slăbise, iar ochiul drept se mulase perfect pe gaura cheii, căpătase forma ei și-l proiecta plictisitor în îngusta, fragmentara lume de afară. Înainte, pe coridor copiii fugeau, țipau sau se jucau, dar acum acțiunea se rezuma la niște mâini butonând pe mobil, frânturi de conversații, plase pline de cumpărături, un pas grăbit, o ușă descuiată, un sunet de tocuri pe scări, o masă frugală pentru ochi. Dar, totuși, uneori, oamenii mai pierdeau câte ceva. Le cădea o batistă din buzunar, o agrafă din păr, o brățară de la mână, un ac de siguranță de la pantaloni, o bancnotă sau o monedă din portmoneu. Acestea erau rarele sale ocazii în care își punea în mișcare toți nervii, toate oasele și celule, toată carnea și gândirea ca să iasă afară. Aștepta momentul perfect și ieșea repede pe hol, pescuind înspăimântat micile comori pe care le ținea în colecția din raftul de sus din sufragerie. Nimeni nu-l prinsese în act vreodată. Însă această escapadă îl costa scump: vărsa, îl durea capul și stomacul și avea o senzație de greață aproape toată ziua. Noroc că nu trecea des prin asta, căci adulții erau foarte atenți cu lucrurile lor.

Copiii obișnuiau să piardă sau să uite lucruri mai des. Iar în colecția sa erau o sumedenie de jucării, mai mult sau mai puțin stricate. Herman ținea mult la un joc mic din lemn, cu bile colorate, la o păpușă din porțelan și la un soldat din fontă. Îi plăceau și bijuteriile, dar cu jucăriile se mai putea amuza, pe când pe bijuterii nu putea decât să le admire.

Într-o zi, însă, lucrurile luaseră o altfel de întorsătură. Era zece seara, iar bătrânul Herman se afla la post, pe podea, cu o cană mare, aburindă, de cafea, uitându-se pe gaura cheii. În ultimii 5 ani începuse să chelească în vârful capului, își uitase pe față o barbă mare și neîngrijită, hainele de pe el deveniseră un muzeu în paragină, dar cel puțin nu avea încă probleme cu dantura. O femeie în rochie roșie, cu pălărie cu boruri mari, pantofi negri cu tocuri înalte și o poșetă neagră, din piele, trecu pe culoar, se opri și scoase un pachet de țigări, moment în care îi căzu pe jos o cheie mică. Mocheta amortiză sunetul, iar femeia își aprinse o țigară și urcă domol scările. Herman surprinse, desigur, momentul, iar în el se activaseră imediat niște reacții fizice ciudate. Ochii îi clipeau des, fruntea i se umplu de broboane, simți niște înțepături în ficat și îl dureau surd încheieturile. Știa ce trebuie să facă. Deschise ușor ușa și țâșni dintr-odată, luând de pe jos cheia și rostogolindu-se în casă. Era fericit,

vomitând, totodată. Nu mai găsise în toți anii aceștia vreo cheie. Se uită îndelung la ea, cercetând-o migălos; avea zgâriat pe una dintre fețe un număr, părea 71. O sărută și o adăugă la colecția din sufragerie. Deși se simți rău din cauza ieșirii, în noaptea aceea îi trecu subit insomnia, iar trupul său mare se abandonă somnului. De dimineață, își făcu niște ochiuri, o cafea la ibric și inspectă din nou cheia. Se întrebă de la ce o fi, ce ar fi putut să deschidă cu ea. Curiozitatea se transformă curând în obsesie și îl terorizâ două săptămâni la rând. Cu toate acestea, dormea adânc. Îi era frică să iasă din casă fără să știe exact ce ar trebui să facă. De 20 de ani se tot jucase de-a v-ați ascunselea, și nimeni nu-l găsise, deși toată lumea știuse fără vreun dubiu unde era. Iar acum se vedea forțat să iasă afară și să se joace periculos de-a baba oarba. Nu-i surâdea deloc ideea, știind că avea să se resimtă fizic și, mai ales, că avea să-l cuprindă un sentiment de pierdere. Ce avea să se întâmple dacă va coborâ scările de la etajul 4, căci liftul nici nu intra în discuție, și ce avea să-l aștepte afară? Voia să dea uitării această poveste, așa că deschise ușa și azvârli cheia pe hol. Seara i se făcu frică să nu o găsească altcineva, și intră din nou în posesia cheii. Își făcu un program ca în fiecare zi, de preferat noaptea, când nu e nimeni, să iasă și să rămână pe hol 2, 5, 10 minute, cât va răbda. Timp de o săptămână, se ținu de acest program draconic și reuși să-și învingă spaima, vomitând în pungă, iar greața pe care o simțea de obicei se diminuă, devenind o durere suportabilă de cap. Bătrânul Herman se reinventă. Făcu niște retușuri și la aspectul fizic, se tunse mai scurt, se rase, dar se văzu nevoit să îmbrace aceleași haine ponosite. Între timp își dăduse seama și unde s-ar putea potrivi această cheie mică: la una din cutiile poștale de la panoul de jos.

Îmbrăcă un costum albastru cenușiu și ieși din casă. Capul i se prinse instant în sârmă ghimpată și simți cum îl ia amețeala de la primele trepte coborâte, respirând din ce în ce mai greu. Se agăță cu unghiile și dinții de pereți, rostogolindu-se de pe un perete pe celălalt, împiedicându-se la fiecare etaj. Ajuns jos, trecu pe lângă panoul cu cutii poștale și ieși afară, învârtindu-se haotic printre bănci. Se relaxă pe bordura din față câteva momente și intră apoi în scară. Căută impacientat cutia cu numărul 71 și o găsi. O deschise, pe jos căzură o grămadă de pliante cu reclame, facturi și un plic albastru. Îl ridică și fugi afară. Înăuntru era o scrisoare, pe care o citi:

Știu că suntem doar noi, iar în curând vei fi doar tu. Am fost singuri împreună și ne-a fost de ajuns.

Dar acum eu sunt bolnavă și tu știi asta. Nu are rost să mai speri. Trebuie să accepți boala, realitatea, sfârșitul.

Este singurul adevăr care mai poate fi spus între noi.

Îmi pare rău că nu am avut un copil, dar nu contează, am fost fericită doar cu tine.

Trebuie să vinzi casa și să te muți altundeva, oriunde, numai să pleci.

Cu timpul, cineva te va primi în viața sa, iar tu vei fi din nou tu.

Te văd deseori în vis, din spate, cum mergi pe un culoar lung, luminat, cu arcuri, iar eu rămân înapoi, privindu-te printr-o gaură de cheie.

Acoperă aceasta gaură de cheie și mergi cât mai departe.

A ta, doar a ta,

Beatrice

Scrisoarea îi dădu foc creierului, și el începu să plângă ca să stingă acest incendiu de emoții și sentimente contradictorii. Rămăsese închis în casă atâția ani, pândind oamenii pe coridor, îmbătrânind, murind. Oh, Beatrice...

A doua zi, veni Adela, iar el îi ceru să-l ajute să se mute altundeva. Peste două luni, trăia în altă parte a orașului, într-un nou apartament curat și spațios. Seara ieșea să se plimbe prin parc, vorbea cu vecinii și își găsise tot felul de preocupări mărunte. Devenise interesat de nasturi, pe care-i lega cu ațe, șnururi și elastice de la un perete la altul. Nasturii îi ocupau din ce în ce mai mult timp, iar această nouă pasiune îl pierdea prin labirinturile ei ducându-l primejdios spre ușa de la intrare, unde gaura cheii îl aștepta cu micul și săracul ei cinematograf.

Astfel, bătrânul Herman fusese văzut tot mai rar, dar pândind tot mai des. Stătea în noua sa cutie construită la intrare, cu o ceașcă de cafea pe

podea, și cu ochiul încolăcit pe gaura cheii.

Adela eșuase din nou, căci deși trucul cu scrisoarea și cheia îl tot scosese pe Herman din casă și-l mutase dintr-un loc într-altul de 20 de ani, amintirile fostei soții alunecară pe nesimțite sub prețul de la intrare, iar el redeveni aceeași iscoadă unde praful își făcea cuibul.

MAGNETISM

Doctorul Albert rămase singur în laborator până seara târziu. Luminile bâzâiau surd deasupra capului său chel și extenuat. Luă absent o nouă lamă și o așeză sub microscop. Petele de pe ochi, ca niște mici explozii solare, îi jucau feste. Își pierdu concentrarea, se șterse de sudoare și răsuflă îngreunat. Făcea experimentele acestea de mai bine de cinci ani; acum devenise o joacă enervantă și inutilă. Rămânea să lucreze la ore înaintate, doar pentru că acasă nu-l aștepta nimic, în afară de pisica sa grasă și leneșă. Se pare că nu înaintase nici azi. Își luă haina din cuier, stinse luminile și ieși împleticindu-se în ploaie. Decise să nu-și ia vreun taxi; ploaia cădea răcoritor peste chipul său abrutizat de muncă. Trase adânc aer în piept și o luă agale prin parc. Mirosul canalelor, sunetul burlanelor, zumzăitul stâlpilor de telegraf îl reconfortau. Îi aduceau aminte de el, la 25 de ani, un tânăr exuberant, strălucitor, de-a dreptul incandescent. Toți îl respectau și-l apreciau, deopotrivă. Se așteptau lucruri mari de la el, lucruri inovatoare. Așa crezuse și el în vremurile fantastice ale tinereții; crezuse că o să atragă toate succesele de partea sa, crezuse că are să dețină monopolul în știință, că are să fie un monstru ireproșabil. Ei bine, situația sa era perfect gri, la mai bine de 12 ani de la începutul carierei. Muncea, ce-i drept, pasional, încontinuu, fără să-și piardă timpul cu alte lucruri, fără escapade sentimentale, fără responsabilități și obligații nefolositoare. Era prezent la muncă, în muncă, zi de zi, ceas de ceas, clipă de clipă. Acasă studia și iar studia, adormind deseori cu capul pe birou, printre hârtii pătate de cafea și cerneală. Nimic nou. Poate își pierduse flerul, poate nu o mai avea în sânge, poate era în regres. Oricum, ceva îi lipsea, era cât se poate de clar, și asta îl înnebunea. Dorea să cunoască și să se facă cunoscut. Nu știa încă ce își dorea mai mult.

Își văzu imaginea reflectată în lac. Chipul său era un laborator în paragină, ros de îndoială și incertitudini. Aruncă o piatră în apă și chipul îi dispăru sub ruinele unei științe dezamăgitoare.

Ajuns acasă, se trânti îmbrăcat pe pat și dormi dus. A doua zi, o luă

plictisit pe jos, la laborator. Se apucă cu o aviditate plată de lucru. În pauza de masă arăta de parcă îmbătrânise subit cu doi ani. Dialogurile dintre colegi nu le mai auzea, doar râsetele îl mai trezeau din somnul științei. Era de fiecare dată surprins de faptul că unii se mai ocupau cu glume, chiar dacă asta se întâmpla numai în pauze. Ce lipsă de respect, ce colegi imbecili!

Totuși, speranța se ascundea pe undeva prin laborator, printre eprubete, formule și reacții chimice. Simțea uneori cum prinde aripi, învârtindu-se debil printre dosare, fiole și instalații. Până la opt seara, nu făcuse niciun progres; la zece realizase deja asta, iar la 12 noaptea se tăie din neatenție la deget. Sângele îi desenă pe halatul imaculat o figură Rorschach. Citi în ea deziluzie și decădere. Se duse tremurând la baie, să se dezinfecteze și să-și pună un pansament. Reveni ca să șteargă pe jos, să curețe masa și microscopul, când observă că sângele se combinase cu proba de pe lamelă și rezultase ceva inedit. Se întrebă cum era posibil așa ceva, în timp ce pregătea deja alte lamele pentru sângele proaspăt bandajat. Bău trei cafele și intră într-o fibrilație productivă. Se pare că încă mai avea știința în sânge, literalmente. Nu înțelegea întru totul ce se întâmplase, dar nici nu era nevoie, ideea era să exceleze cumva, oricum. Iar totul devenise dintr-odată posibil, ca o insulă ce se apropie de naufragiat. Nu are să spună nimic nimănui despre acest minunat accident. Trebuie să se pregătească pentru marea lovitură. Să-și dezvolte noua teorie, să-și asume noua poziție în știință. Toți colegii care l-au crezut de mult pierdut o să-i pupe mâinile zi și noapte. Un râs clocotea în el și-l ridica deasupra lumii.

Peste două luni de zile, trecu de la testarea pe șoareci la testarea pe el însuși. În testele conduse pe șoareci putu să observe o atracție crescută din partea celorlalte animale față de șoareci, dar era o atracție trecătoare. Dacă voia să afle mai mult, trebuia să riște mai mult. Așa că testă pe el noua alchimie, la 12 noaptea, când toată lumea plecase deja acasă. Nu se întâmplase însă nimic spectaculos. Mări mefistofelic doza de la o zi la alta, monitorizându-se constant. Lucrurile erau destul de inexacte, măsurătorile difereau mult de la o zi la alta, și nu putea să tragă încă o concluzie definitivă. Exasperat, decise să-și facă o doză mare direct în sânge.

Noaptea, se trezi pe jos, tras parcă de cineva. Mâna supusă tratamentului deveni o forță străină, atingând lucrurile din jur, și fiecare dintre lucrurile atinse se lipeau parcă de ea. La rândul ei, pisica se tot dădea pe lângă el, lingându-i brațul. Decise să testeze noul drog făcându-și o perfuzie acasă. Odată perfuzia terminată, televizorul porni, apa de la robinetul din baie începu să curgă, iar cărțile din bibliotecă se rostogoliră la picioarele sale. Intră în bucătărie, unde ibricul de cafea, fața de masă, cuțitele, furculițele, paharele și farfuriile se învârteau aiurea în jurul său, de parcă aveau propria orbită. Un cuțit îl tăie ușor pe obraz. Pisica îi stătea cocoțată pe umăr și torcea.

Zâmbi confuz și ieși cu tot cu pisică afară. Simți cum vântul și ploaia i se prinseră de față, portierele de la mașină se deschiseră când trecuse pe lângă ele, frunzele din copac se desprinseră, canalele se dezlipiră și căzură din nou la loc. Cumva reușise să atragă lucrurile, să le magnetizeze. Corpul său, sau sângele său dezvoltase un câmp magnetic anormal. Acum dorea să-și controleze noua descoperire, să-și controleze noua forță, să facă lucrurile să i se supună. Nu era deloc speriat. Ceru concediu și se apucă să-și facă perfuziile zilnic, stând confortabil în fotoliul din sufragerie, cu pisica pe umăr. Perfuziile erau niște șerpi biblici ce-i transmiteau o altfel de cunoaștere, o altfel de revoluție. Obiectele se dovediră ușor de controlat, atracția față de ele se risipea imediat, și în cele din urmă reuși să le reducă cu totul la tăcere. Ceea ce era foarte greu de manipulat erau elementele naturii. Vântul, ploaia, ceața, căldura se apropiau de el de nicăieri și-l asaltau invizibil. Le simțea permanent pe piele ca pe niște furnici, și își stăpânea tot mai greu grimasele, tresăririle, înjurăturile, nervii. În timp ce devenise tot mai conștient de acestea, lumea se uita la el pe stradă ca la un nebun. Încetă să-și mai facă perfuziile, își făcu chiar și o dializă specială, dar era prea târziu.

Natura îl obosea tăcut și nemilos. Simțea puterea ei precum o cămașă de forță, iar pisica stătea acum singură într-un colț al camerei, mieunând enervant. Aerul îl durea uneori când respira stând ascuns sub cearceafuri. Transpira din

abundență, delira și răci grav. Lumina care se strecura printre jaluzele îi rănea ochii și-l obliga să bâjbâie și după un simplu pahar cu apă. Uneori se simțea mai bine și părea că va fi învingător al acestui experiment eșuat. Atunci își făcea curaj și ieșea în capot și șlapi afară. Imediat, însă, elementele naturii își făceau simțită prezența, apasându-l, iritându-l, încorsetându-l, terorizându-l nencetat. De bine, de rău, reuși să se obișnuiască cu prezența lor agasantă, dar nu se mai putea concentra deloc pe lucru. Știa că erau acolo în permanență, dându-i târcoale ca niște fantome, înghiontindu-l de fiecare dată când aveau chef, batându-și joc de el, de forțele sale. Nu li se putea opune. Era imposibil să le facă uitate mai mult de o oră, două pe zi. Tot ceea ce pentru ceilalți trecea nesimțit de-a lungul unei zile pentru el era Iadul pe pământ. C-a fost cald, c-a fost rece, cine mai ține minte. O zi ca oricare alta. Doctorul Albert însă urmărea cu înfrigurare buletinul meteo. Se anunță cumplita iarnă.

Înfofolit în haine, cu centrala cutremurându-se de căldură, stătea lipit de calorifer și bea apă. Îi era sete întruna. Nu mai avea niciun fel de control asupra corpului său. Era la mila naturii, iar natura nu iartă.

Dintr-odată, un fulger izbi geamul de perete, făcându-l țăndări. Viscolul năvăli în cameră, lovindu-se de pereți ca un animal în cușcă, rupând cearșafurile, aruncând patul prin lustră, făcând covorul sul și proiectându-l direct în oglindă. Albert fugi în sufragerie, trăgând vitrina cea mai grea după el, proptind-o de ușă. O bombă de cioburi și gheață îi explodă în față, trântindu-l la pământ. Nu mai vedea nimic, se lupta la întâmplare cu o forță colosală și invizibilă, care-i rupea oasele rând pe rând. Iarna îl trase după ea prin geamul de la sufragerie, de la etajul doi, afară în stradă. Zăpada și frigul îl târâră după ele până-n parc, unde lacul îi deveni ultimul laborator.

Avea să fie descoperit a doua zi, pe fundul lacului secat, cu pisica prinsă de pieptul său ca o insignă.

UN SALT DIN ZGÂRIE-NORI

Stătea în capot și se uita scârbit pe geamul de la etajul 70. O viață se putea rata și dacă trăiai într-un apartament de lux dintr-un zgârie-nori. Simțea, din nou, cum mintea îi era ocupată de alte minți. Punea în balanță toate eșecurile de până atunci, iar balanța era în echilibru perfect. Posibilitățile și imposibilitățile creau împreună un labirint amar de gânduri. Tot ce își dorise vreodată se împotmolise pe undeva. Trecutul, viitorul, amintirile, speranța, trăgeau de el în toate direcțiile. Viața sa era de mult în mâinile sorții. Știa că nu va putea niciodată să lupte cu o asemenea forță invizibilă. Își turnă încă un pahar de scotch. Gheața îi înțepa dinții și-i amorțea buzele. Sentimentul de indiferență îl cuprinse deodată și îi făcea bine. Avea prea multe pe cap, prea multe rapoarte, prea multe responsabilități, prea multă putere de decizie. Toți de la lucru depindeau de el, dar de el nu mai depindea nimic. De când ea murise, bătrânul avea cancer, accidentul stupid de mașină care îi lăsase umărul stâng aproape imobil, toate păreau să-și bată joc de el. Schimbări, soluții, multe eforturi, mult stres, prea complicat. Ca de obicei, complicat. Se rase, își lustrui pantofii, își îmbrăcă costumul de culoarea petrolului, își puse pălăria pe cap, deschise geamul, trase adânc aerul nopții în piept și-și luă avânt.

Pentru câteva secunde, nici nu-și dădu seama că era în cădere. Totul strălucea în jurul său. O poveste din oțel, sticlă și lumini. De aici, de sus, lucrurile erau atât de simple! Costumul îi venea perfect chiar și în aer. Doar pălăria îi zburase din cap. Nu auzea nimic, nu se mai auzea; gândurile încetară să-l mai agaseze. Avea să dureze ceva timp până o să ajungă de tot jos. Dar nimeni nu are să-l descopere. Odată atins cimentul, o să dispară. O mică și neașteptată explozie. Sânge, apă, carne și un pic de creier. Dar cine mai are nevoie astăzi de creier!? Peste el o să se depună perfect praful. Un necrolog scurt în ziar, o fotografie nereușită, o semnătură indescifrabilă lăsată în calendarul lumii. Ah, ce frumos cădea! Era mândru de alegerea făcută. Poate cea mai bună din ultimii ani! De mâine, fără griji. O să-l aștepte un somn lung și binevenit. Cel puțin așa spera. Ar mai fi băut, totuși, un cocktail. O caipirinha. Să

se facă praf până jos. Se șterse la ochi și văzu la etajul 50 o lumină aprinsă. Un bărbat în pijamale roșii de mătase, cu barbă mare, aspră, se uita singur la televizor. Era unu noaptea. Părea un pic absent sau îngândurat. Un bătut discret în geam îl făcu să tresară. Se apropie de geam și văzu un bărbat înalt, elegant îmbrăcat, care nu putea să fie decât din același zgârie-nori cu el, un vecin de sus. Deschise geamul larg și-l pofti înăuntru. Ezitară amândoi câteva momente.

— Am ieșit la o plimbare și m-am gândit să mă odihnesc un pic, între timp. Mai e mult până ajung la destinație, spuse acesta cu o voce răgușită.

Nu-și dăduse seama că, în timp ce cădea, strigase încontinuu.

— Da, vă rog, faceți-vă confortabil. Vreți să beți ceva? îl întrebă cordial gazda.

— Aș bea o caipirinha.

— Să văd ce pot face, îi zâmbi scurt bărbatul.

Dispăru după bar și prepară în două pahare joase, groase, niște băuturi.

— E tot ce am putut să fac la ora asta. Vă rog, așezați-vă.

— E perfect. Mulțumesc.

— Și, cum e afară?

— E un pic răcoare, dar e plăcut. Se poate și fără palton.

— Sunteți plecat în afaceri?

— O, nu, altceva.

— Ieșirea pare să vă fi obosit, sunteți cam alb la față.

— E în regulă, o să-mi revin imediat.

— Mă scuzați un moment. Revin.

Bărbatul ieși din living și merse până la biroul său, unde deschise cu o cheiță de la gât sertarul și scoase un revolver. Îl cântări un moment în mână, se răzgândi și-l puse la loc. Aduse cu el o tablă de șah din abanos și fildeș. Așeză în tăcere piesele și-și îndemnă din cap musafirul să joace.

Amândoi bărbații erau jucători pricepuți de șah. Jocul le forță serios memoria și tot ce se afla sub memorie. După două ore jumătate, au decis obosiți să accepte remiza. Se respectau și se urau irevocabil de acum încolo. Gazda se duse după bar, să mai pregătească două băuturi.

— Trebuie să plec. Mulțumesc pentru timpul dumneavoastră. Rămâne pe altă dată.

Deși știa că nu are să mai fie altă dată.

— Desigur, oricând. A fost o plăcere.

Își strânseră mâinile sec, însă musafirul avea probleme să se cațere pe pervaz. Gazda îl ajută imediat, îi făcu chiar și un pic de vânt, duse mâna la tâmplă și-l salută scurt. Se întoarse răsuflând ușurat, dădu drumul la televizor și-și aprinse un trabuc.

Ah, din nou afară. Fusese un joc pe cinste. În facultate făcuse parte din echipa de șah și participase la câteva concursuri naționale. Nu avusese rezultate slabe. Dar nu se aștepta să întâlnească un adversar așa de aprig. Ar fi vrut să-l bată în cele din urmă. Iar acum nu mai avea când. Se gândea ce ar mai putea să facă până ajunge jos. La etajul 30 văzu o femeie singură, cântând la violoncel. Era complet dezbrăcată în camera slab luminată. Sudoarea îi acoperea trupul într-un voal argintiu. O privea nostalgic, imaginându-și muzica. Avea lacrimi în ochi și începu să aplaude ca un nebun. Femeia se sperie, își suci capul și-l văzu. Se acoperi cu violoncelul și ieși repede din cameră. Când se întoarse, era îmbrăcată sumar, doar cu un șal negru cu cercuri aurii. Îi deschise geamul și-l primi înăuntru.

— Îmi cer scuze că te-am întrerupt din cântat. Îmi părea că sună atât de minunat! spuse el pe nerăsuflate.

— Nu-i nimic. Doar că nu mă așteptam să am un ascultător la ora asta.

— Cânți de obicei noaptea?

— Mai exersez uneori, mă liniștește.

— Am cântat și eu când eram mai tânăr, la chitară.

— Da? Și acum?

— Acum nu mai cânt.

— Ce păcat! Vrei un ceai, o cafea?

— Mai degrabă ceva tare.

— Ok, așteaptă o clipă.

Femeia ieși ca o săgeată din living. Putea simți parfumul trupului ei în aerul ca o partitură muzicală. Atinse discret cu degetele câteva note. Aerul sună exact când ea intră. Urmă un moment scurt de tăcere, pe care-l întrerupseră amândoi vorbind deodată. Râseră. Femeia îi dădu paharul cu alcool și puse un disc la gramofon. El îi intinse brațul sănătos, invitând-o la dans. Dansară câteva melodii. Singurătățile lor se alinau reciproc, dansând paralel cu ei. Camera se umplu cu dorințele lor nemărturisite. Îi simțea sânii grei și tari dialogând cu pieptul său. O sărută pe gură, pe ochi, pe frunte, pe gât, pe umeri. Îi rupse șalul de pe ea. Era albă ca o fantomă. Se prăbușiră pe covorul moale și făcură dragoste.

— Pot să-mi împrumuți violoncelul?, o întrebă el, mângâind-o pe păr.

— Da, veni răspunsul ei cald.

O sărută încă o dată, își luă costumul pe el și sări cu violoncelul în brațe în noaptea de sticlă pisată. Încercă inutil să cânte, căci îi era imposibil să țină cu o mână violoncelul, iar cu cealaltă arcușul. Se uită la ceas. Era patru jumătate. Ce noapte! În cădere, văzu tineri drogându-se la o petrecere, un cuplu certându-se, un bărbat făcând flotări, o femeie hrănindu-și peștii, un grup făcând yoga. Nimeni nu mai dormea noaptea. Nu mai era timp de vise, sau coșmaruri. Lumea era prea ocupată.

Ajunse la etajul 8, când un bătrân îi atrase atenția. Dădea disperat din mâini. Încercă să intre, dar geamul era încuiat. Lovi geamul cu violoncelul și reuși să-l spargă. Bătrânul căuta zadarnic aer, se sufoca cu fiecare efort.

— Me-di-ca-men-te-le, reuși să bâiguie cu greu, ducând mâna în dreptul inimii.

Apoi căzu pe podea, în spasme. El se uită repede pe măsuța mică din sufragerie, cutia era goală. Fugi repede la baie. Pe podeaua udă erau răspândite o grămadă de pastile. Mai găsi, totuși, în cutia din chiuvetă, alte două. Le luă, i le îndesă pe gură bătrânului și acesta își reveni. Fusese cât pe ce! Bătrânul se strânse, devenind un ghem de suferință. Îl luă în brațe și-l așeză în fotoliu. Îi aduse un pahar cu apă și-l înveli cu pătura.

— Îmi cer scuze pentru geam, spuse după un timp bărbatul, aproape în șoaptă.

— Dă-l dracu' de geam, scrâșni printre dinți bătrânul.

— Ești cumva muzician? îl întrebă cu un zâmbet chinuit pe buze.

— Nu, nu e al meu, l-am împrumutat.

— Aha. Ține-te bine de el. Ține-te bine.

Se uită prin jur. Pereții erau plini de tablouri, pe fotolii erau cărți, reviste, discuri, pe biroul imens erau mai multe perechi de ochelari de vedere și plicuri, iar în rest solitudine.

— Vreau să mă odihnesc, sper că ai să treci mai târziu pe la mine, spuse cu ochii închiși bătrânul.

— Am să încerc. Somn ușor.

Afară, zorii de zi își făceau cu greu loc printre babilonul de clădiri, reclame luminate și claxoane.

Luă violoncelul și ieși din apartament, coborând scările. Ajuns jos, își cumpără de la chioșc ziarul, o cafea și un pachet de țigări. Își aduse aminte că nu lăsase niciun bilet înainte să sară. Era deja 6 dimineața. Cu ziarul sub brațul dureros, cu violoncelul în mâna cealaltă și cu cupa de cafea în gură, urcă cu liftul. Noroc că nu închisese ușa. Se dezbrăcă de costum și făcu un duș fierbinte. Își masă brațul – de acum inert – cu cremă, își bău cafeaua și trecu repede peste titlurile din ziar. Se promovau aceleași spaime, aceleași griji. Scoase din dulap chitara acustică, o șterse de praf, îmbrăcă o cămașă și coborî la etajul 30. Sună la ușă de câteva ori, iar în cele din urmă femeia deschise. O luă energic în brațe și o sărută. Îi dădu chitara, o invită la cină pe seară și plecă.

Se gândea că ar mai putea să joace un șah, voia să câștige neapărat o partidă. Dar până una-alta, luă ceva de mâncare, o cutie de pastile de la farmacie și urcă la bătrân.

O NOAPTE LA GRĂDINA ZOOLOGICĂ

S-a trezit plimbându-se singur și aiurea prin Grădina Zoologică. Era duminică și era plictisit de viața sa. Împlinise de ceva timp treizeci și cinci de ani. Totul i se părea de acum încolo definitoriu și definitiv. Singurătatea îi era fidelă. Majoritatea zilelor sale se umpleau cu o tristețe inexplicabilă. Zile ca animalele din Grădina Zoologică. Animale monotone, cu reflexele tocite. Animale ce-și pierduseră ferocitatea, faptul în sine de a fi animal. Acum erau doar niște exponate între gratii. O sălbăticie anostă.

Și-a cumpărat niște vată pe băț, încercând să-și aline dezgustul și poate să-și rememoreze copilăria. În van. Această Grădină Zoologică era de-a dreptul deprimantă. Iar oamenii de aici, niște cretini. Se maimuțăreau în fața telefoanelor mobile. O fotografie debilă cu o lamă sau cu o cămilă. Asta reușeai să obții la sfârșitul vizitei de aici. Nu văzuse jaguarul, se pare că era retras înăuntru, leopardul și lupii de asemenea. Urșii hibernau de pe acum. Curcani, fazani, papagali, capre, oi și găini. Grădina Zoologică părea mai degrabă o ogradă. Nu erau elefanți, hipopotami, girafe, măcar una singură, rinoceri, hiene, acești căpcăuni minunați ai regnului animal. O grădină de pomină! O Grădină Zoologică fără monștri. S-a așezat pe o bancă ușor umedă, oftând. Căldura îl irita. Mâine, din nou, la lucru. Îi era lehamite de proiectele la care trebuia să lucreze. Era în urmă cu termenele de predare. Aaa, da, tigrii, desigur. Erau câțiva tigri. I-a găsit. Toți cinci fotografiau plini de un oarecare mister și încăpățânare. Erau ceva mai demni decât celelalte animale. Mai siguri de ei. Privindu-i, a simțit ceva autoritar și latent în ei. Credea că ei mai pot fi încă periculoși. Dacă ar da buzna în dormitorul lor din iarbă, pietre și nisip, s-ar sesiza cu siguranță și și-ar ascuți colții de mâna sa. Speranța își făcea loc în mintea sa. Ar fi putut să înnopteze aici și să se furișeze în toiul nopții în cușca tigrilor, să sfârșească cu singurătatea, odată pentru totdeauna. Un pic teatral, ce-i drept, dar oricum original. Să-și dea singurătatea la tigri. În timp ce se plimba printre acvariile cu șerpi adormiți și reptile catatonice, se gândea febril la un plan. Aveau să închidă pe la nouă, cel mai probabil zece seara. Cel mai sigur era să se ascundă pe undeva, sau să rămână la o terasă de prin preajmă și să revină mai apoi. S-a decis să meargă la o terasă, să se îmbete și să revină după ora de închidere. A băut bere combinată cu shoturi de tequila. Într-o oră, s-a îmbătat bine de tot. Însă mintea sa era zdruncinată de altceva. Era zdruncinată de tigri. De carne sfâșiată, de oase sfărâmate și de dureri infernale. De posibilitatea de a nu mai fi întreg. Dacă ar fi rămas mutilat pe viață?! Nu, așa nu. Tigrii trebuiau să-l termine din prima. Fără prea mare suferință. Oricum, trebuia să intre înăuntru, să-și testeze singurătatea, să-și pună la încercare curajul din urmă. A patrulat împiedicat vreo jumătate de oră prin fața Grădinii Zoologice. Închiseră. Nu mai era portarul, nu erau camere de filmat, cel puțin el nu le văzuse. Putea să acționeze. Gardurile nu puteau fi sărite, nici tăiate. Dar Grădina Zoologică era înconjurată de o pădure. În asta stătea șansa sa. Și-a pierdut urma prin pădure, până când a descoperit punctul nevralgic, o potecă din pietriș ce dădea într-o poartă șubredă, închisă cu un lanț gros, ruginit. Aici fusese în trecut o intrare separată pentru îngrijitori. A luat un bolovan și a lovit de nenumărate ori lacătul. S-a spart într-un final bolovanul. Mâinile îi vibrau de durere. Două unghii îi sângerau. Era obosit. Capul îi vâjâia surd. Și-a blestemat viața, aruncând cu ce mai rămăsese din bolovan în geamul mic cu grilaj de deasupra porții. Geamul s-a spart. A tresărit, s-a uitat în jur. Lumina se pierdea confuz printre copaci. Îi era rușine și frică, totodată. Simțea gustul amar al vinovăției pe cerul gurii. Inițiativa sa devenise absurdă, lipsită de culoare. Totuși nu a putut să nu observe că șuruburile grilajului erau slăbite de timp. Și-a folosit cheia de la poștă pentru a le deschide. A intrat la limită, contorsionat, prin geam. Era din nou în Grădina Zoologică. Inima îi devenise o moară de vânt pe timp de furtună. Vedea pete în fața ochilor. Grădina Zoologică era cufundată într-o lumină anemică, bolnăvicioasă. Peste tot vedea umbre licărind. A simțit mirosul animalelor punând stăpânire pe el. I-a intrat în nări, în pori, în glande. Prezența obscură a animalelor se lipea de hainele sale. Intrând în Grădina Zoologică, parcă ieșise dintr-un accident. Alcoolul sărise din el ca un arc. Și-a auzit sângele cum curge în noapte, compunând o insulă de regrete și false

promisiuni. Ochii i s-au umplut cu cenușă și vânt. A stat așa o infinitate, cercetându-și pulsul gândurilor. Amintirile îi roiau în minte. Trebuia să se întoarcă indiscutabil acasă. Aici nu era de el. Însă tigrii reprezentau scăparea sa. Voia să ajungă neapărat la tigri. S-a strecurat îngrozit până la cușca lor. Dar tigrii erau înăuntru. Phoo, a scăpat! S-a plimbat prin semi-întunericul straniu din Grădina Zoologică, speriat și absorbit de această aventură. A încercat mai multe uși. Ușile erau închise. Animalele izolate. A mai încercat o ușă, s-a deschis. O alarmă din păsări i-a spart urechile. A închis ușa ca și cum ar fi bătut în cuie, s-a uitat alert în toate părțile, dar nimic. Era încă în siguranță. Apusul se lăsa ca un flamingo peste Grădina Zoologică. Crocodilii dormeau în mlaștinile improvizate un somn verde. Leii dormeau în praful savanei inventate un somn galben. Lui nu îi era nicidecum somn. Și nu-i mai era nici teamă. Grădina Zoologică, dintr-odată, se golise. O înmormântare de animale. Iar moartea îi devenise o rudă îndepărtată pe care nu mai dorea să o vadă în acest teatru jalnic. Subit, simțurile i s-au ascuțit. A devenit conștient de el însuși. A devenit o torță în noapte. Vedea totul cât se poate de clar și de intens. S-a dus la cușca unde erau lupii. A așteptat presimțind. Un lup a ieșit trăgând după el propria sa singurătate. În spațiul dintre ei s-a concentrat întreg timpul. Lupul și-a întins vigilent botul printre gratii, adulmecându-l. I-a mângâiat botul lung, ferm și cald, până-n zori de zi. Când a ieșit afară, dimineața se întindea leneș pe stradă. A așteptat liniștit autobuzul. În palmă încă mai simțea urma lăsată de lup ca o baltă de sânge. În drum spre casă nu s-a gândit decât la lup. Ajuns acasă, a făcut un duș rece și a băut o cafea neagră. A sunat la serviciu și s-a învoit. A deschis televizorul, a ascultat foarte atent știrile. Și-a gătit. Singurătatea nu-l mai amenința. Înțelegea posibilitățile anilor ce vor veni. Ușile ce se vor deschide în calea sa. Se simțea, în sfârșit, eliberat.

IMAGINARIUM

Am fost invitat să petrec o noapte la Imaginarium sau acvariul cu vise.

Imaginarium este un parc notoriu de distracții. I se mai spune și acvariul cu vise, pentru că înăuntru lumina e albastră și se creează impresia că mergi prin apă. Toată lumea se află aici în urma unei invitații. Participanții sunt selectați conform cu statutul lor social, adică trebuie să fii o personalitate în domeniul în care lucrezi. Mulți sunt oameni de afaceri, celebrități, sportivi, dar și oameni de radio, crainici TV, speakeri motivaționali sau savanți. Eu sunt un hibrid, jurnalist, fotograf și scriitor, deopotrivă.

La finalul experienței pe care o voi avea, am de gând să scriu o poveste scurtă despre acest loc misterios, făcându-l astfel public. Ceea ce e curios în legătură cu Imaginarium e faptul că ești invitat o singură dată în viață, de obicei când te afli în apogeul carierei, și nu se află nimic despre ce ai trăit acolo, pentru că ești obligat să semnezi înainte un acord de confidențialitate.

Am încercat de mai multe ori să găsesc detalii despre Imaginarium, intrând în legătură cu oamenii care au fost deja acolo. Toți au tăcut mâlc când am pomenit de acest subiect, de parcă gurile li se umpluseră subit cu smoală.

Eu mi-am propus să risc și să povestesc tot ce se întâmplă, să iau misterul, obscurul și tăcerea și să le prepar într-un cocktail tare ca o amnezie. Desigur că și povestea mea trebuie să fie una imaginată, care are legături foarte puține cu realitatea. Imaginarium are să fie mascat într-o poveste fantastică, sau cel puțin cu accente fantastice.

Poate va urma un proces în urma publicării ei, sau mai multe procese, poate am să-mi pierd sănătatea mintală, poate am să rămân falit, poate am să-mi pierd chiar viața. Totuși e o ocazie unică în viață și trebuie să profit la maximum de ea. Trebuie să las o amprentă în istorie, declanșând un scandal de proporții. Numele meu are să fie pe toate buzele, de la copii la bețivi, târfe, intelectuali, idioți, sfinți și diavoli. Cu mine au să se închidă marile literaturi.

Am ajuns la Imaginarium cu limuzina, pe la nouă seara, asaltat de emoții și cu tot felul de scenarii haotice în minte. La intrare, am fost percheziționat și

mi-au confiscat cu un aer destins micul aparat de fotografiat. Mi-am trecut numele într-un catalog cu pagini negre, mi-au fost luate amprentele folosindu-se o călimară cu cerneală roșie, după care am fost condus de către două femei foarte înalte și foarte atrăgătoare într-un salon rotund. Aici am fost dezbrăcat de haine și îmbrăcat de mâinile delicate ale doamnelor într-un costum strâns pe corp, plin de senzori, iar pe cap mi s-a așezat o cască electronică. Mi-au dat să înghit o pastilă albastră cu o băutură colorată și printr-un tunel vertical am coborât în gol.

Pe ecranul dinăuntrul vizierei, mi se derulau diferite filmulețe cu mine la anumite vârste. M-am revăzut rând pe rând, din copilărie, în adolescență și până în anii de maturitate. M-am revăzut când eram mic și făceam baie într-o piscină gonflabilă, când eram la tablă și rezolvam o problemă de matematică, când mă sărutam cu o colegă de clasă pe culoarul școlii, când jucam baschet, când citeam rezemat de un copac, când râdeam conducând mașina unui prieten, când cântam sub duș etc. La diferite intervale de timp, videourile cu mine se opreau și mă trezeam mergând prin camere joase cu nisip albastru, prin camere reci de metal albastru, prin camere fierbinți de lemn albastru, prin camere înalte de cărămidă albastră. Totul era albastru, apăsător și obositor.

Auzeam constant un șuierat de șerpi lingându-mi urechile, bătăi în poartă undeva în piept, duel de săbii printre coaste, vântul suflând prin cadavre de timp la picioarele mele. Mi-am ridicat cu greu capul și am văzut cum o lună liliachie sângerează printre alte luni. În aer plutea un miros de pași pe zăpadă, iar pe limbă simțeam gustul unor trucuri cu monede vechi. Am fugit izbindu-mă de o ploaie torențială dinăuntrul unei balene. Mi-era îngrozitor de frig, dar sub pleoape cărbuni încinși îmi ardeau ochii. Simțeam cum din omoplați îmi cresc gheare și aveam sentimentul că sunt urmărit la tot pasul de rechini. Mă simțeam hăituit, vânat, torturat în interiorul costumului. Știam că totul se petrece în interiorul costumului.

Am încercat în zadar să mă dezbrac de el, să-mi arunc casca de pereți, să vomit ceea ce înghițisem, nimic din lucrurile pe care mi le doream nu se întâmplau. Nu puteam nici să mă opresc în loc. Și, prin camerele prin care mă pierdeam, îmi vedeam toate chipurile pe care le-am purtat de-a lungul anilor, sub forma unor măști obsesive și hidoase la răscruci de drum. Le vedeam cum mă pândesc și-mi fac cu ochiul. Simțurile mele se desprindeau de mine și alergau de nebune prin Imaginarium, ca niște fantome dezgropate din pământul unor vieți trecute.

Și, în tot acest timp, aveam un sentiment de speranță neîmplinită. Speram, speram și iar speram. Nu știu ce anume speram, căci speranța nu era una definită. Era sfâșietor! Ce bine că a trecut...

Dar desigur că unii dintre voi vor spune că interpretez aiurea toate astea, sau că, cel mai probabil, îmi imaginez. De fapt nici măcar nu-mi imaginez, pentru că mi-e imposibil să spun ceva, orice, despre Imaginarium în afara sa. E cât se poate de clar că nu am vorbit cu nimeni din afară despre acest loc și, cu atât mai puțin, să fi scris ceva despre el.

Circulă zvonul că în Imaginarium ți se creează o copie după tine prin intermediul costumului pe care-l porți, deci dublura mea poate încă e înăuntru. Una dintre ele, cel puțin. Știu asta pentru că m-am întâlnit în timp cu multe dintre dublurile mele și am tras concluzia, de bun simț, că am fost nu o dată, ci de mai multe ori în Imaginarium. Nu știu totuși de câte ori. Veți spune că e un efect al drogului pe care l-am înghițit, dar nu e așa, pentru că dublurile mele mi-au confirmat faptul că nu visez, că nu delirez, că nu inventez absolut nimic, pentru că eu sunt de fapt Imaginarium. Tot ele m-au ajutat să scap de costum și m-au introdus în noua societate.

Toate personalitățile de care vă spuneam la început se adună deseori în cinematografe în care se derulează Imaginarium. Sunt foarte încântate și poartă discuții lungi și ample despre asta. Am intrat în vorbă cu ele și le-am declarat, mai în glumă, mai în serios, că eu sunt Imaginarium, că se uită de fapt la mine, dar nu mă cred, și-mi spun să las copilăriile la o parte și să mă apuc serios de treabă. *Care treabă*, le-am întrebat. *Aceea de a descifra filmul cu Imaginarium*, mi-au răspuns. Așa că m-am pus să mă uit la film, dar nu e nimic senzațional,

sunt doar lucruri care mi s-au întâmplat din copilărie până la vârsta maturității. Le știu aproape pe de rost. E foarte plictisitor să te uiți la tine. Împreună cu dublurile, mai răpesc uneori câte o celebritate și o îmbrac în costum, așa, de amuzament.

Într-o zi, m-am întâlnit cu una dintre dubluri. Mi-a spus că se poate ieși afară printr-o ușă secretă din ecranul unui cinematograf. Mi-a spus că îmi arată locul, dacă îi promit să o iau cu mine. Mi-a spus că a mai ieșit o dată, dar că s-a rătăcit prin oraș, i s-a făcut frică și s-a întors la loc. Mi-a fost foarte greu să o refuz.

Noaptea am evadat împreună din Imaginarium. Afară, dublura mea a fugit de mine, iar eu mi-am reluat viața de dinainte. Nu am scris o vorbă despre Imaginarium pentru că, atunci când încercam, gura mi se umplea cu smoală și mâinile mi se încleștau. De fapt nu am mai reușit să scriu nimic de atunci. Și nu am reușit să dau nicidecum peste dublura mea. Au trecut astfel cinci ani de lentă decădere și de rapidă ascensiune în anonimat. Am încercat să-mi găsesc alte hobby-uri, alte scopuri în viață, noi prieteni. A fost chiar și o logodnă scurtă, complet lipsită de entuziasm și de adâncime. Am riscat și am intrat în niște afaceri dubioase, despre care știam prea puțin, dar despre care aveam să aflu de la bunul meu avocat că au fost o investiție proastă, care m-a adus în pragul falimentului.

Norocul meu că într-o zi am primit încă o invitație la minunatul parc de distracții Imaginarium. Asta a venit ca un colac de salvare, sau mai bine spus ca un costum de scafandru. Mi-am propus ca de data asta să mă scufund în acvariul cu vise și să ies la suprafață cu niște certitudini, să fur măcar costumul sau să iau cu mine o dublură. Voiam cu tot dinadinsul să reintru în lume cu un nou nume, să devin din nou subiectul zilei.

Momentan, mă aflu tot înăuntru și stau de vorbă deseori cu mine, cu dublurile mele, despre Imaginarium. Pare a fi oarecum un subiect la modă.

Problema e că toate aceste dubluri îmi fac pe rând promisiuni false despre ieșire. Mă mint, se distrează pe seama mea, se joacă de-a v-ați ascunselea cu mine. Am căutat ieșirea de unul singur, prin cinematografe. În zadar. Imaginarium are mii de cinematografe.

Dublurile vorbesc deseori cu ceilalți, cu marile celebrități, marii oameni de știință, despre mine și mă judecă. M-am obișnuit și nu-mi mai pasă.

Oricum, sunt multe jocuri pe care le poți juca aici, o grămadă de petreceri la care poți să mergi și o grămadă de excursii prin tot felul de locuri inimaginabile. Personalitățile au propriile lor cluburi unde-și dezbat foarte calm viețile și teoriile despre viață. Nu se doarme deloc, e o permanentă mișcare, un du-te-vino inutil și agasant. Cu toate astea, lumea are un aer plictisit. De fapt, nimănui nu-i pasă.

Nimeni nu lucrează nimic, fiecare face doar ceea ce vrea. Nu există responsabilități, reproșuri, vină. E o lume cu intenții bune, dar lipsită de interes. Fără presiune și cu acestă nepăsare dulce-amăruie, lucrurile par să nu progreseze înspre o direcție anume.

Imaginarium pare să-și fi atins limitele, pare împăcat cu acest divertisment neutru.

Îmi mai rămâne doar să-mi întind tentaculele și să explorez noi posibilități, să aduc în lumea asta de plictiseală fericită ceva diferit, ceva dureros, un pic de păcat.

Am pornit la drum prin Imaginarium și am descoperit că e un loc atât de mare, încât pot să nu descopăr pe nimeni zile întregi, iar atunci speranța își face loc în mine. Însă mă trezesc de fiecare dată într-un cinematograf, uitându-mă la un film cu mine, cum merg prin canioane nesfârșite. E foarte dezolant.

Mi-e un dor nespus să ies afară și să văd cerul, albastrul adevărat al cerului pătat de nori. Să fiu orbit de Soare, să mă odihnesc, să uit de mine.

Toata astea însă s-au schimabat când am primit prima scrisoare din partea dublurii mele. Și-a cerut scuze că a fugit de mine atunci, dar a fost o reacție de moment. Mai târziu nu m-a căutat pentru că îi era frică să nu o denunț autorităților, să nu-i distrug noua viață pe care avea să o înceapă. În scrisori îmi descria diversele ei experiențe de afară. Cum a început să lucreze la

un chioșc de ziare, apoi s-a angajat la recepție într-un hotel, iar printr-un concurs de împrejurări a ajuns să facă PR și comunicare. A intrat la un moment dat la un concurs și a a ajuns să lucreze într-o firmă mare de consultanță. Acum are propria sa firmă. A urmat inevitabil căsătoria, are două fete, un câine și locuiește într-un apartament cu două etaje, garaj și peluză. De curând, a început să-și pună memoriile pe hârtie. A rezultat o carte în care povestește și despre Imaginarium, iar eu sunt un personaj episodic – dar simbolic – în ea. Cartea l-a adus rapid în topul celor mai bine vânduți scriitori. Interviurile au început să-l obosească.

Aș vrea să-l strâng de gât în timp ce-i tai ambele mâini cu o foarfecă de viță-de-vie.

Dar, după ce s-au evaporat micii demoni, m-am gândit că, dacă tot nu pot să scriu nimic despre Imaginarium, atunci cel mai bine ar fi să scriu o carte despre locul în care am trăit. Unde m-am născut, unde am copilărit, tot ce am făcut până să ajung captiv aici. Am început astfel să scriu despre mine și despre lumea din afară.

HOȚUL DE VISE

Mai întâi se treziră femeile, se spălară pe față, pe mâini și pe sâni, înconjurară în șir cele trei colibe în care locuiau, de câte două ori, îngânând domol descântece, își atinseră fierbinte ochii una alteia, dădură trezirea la cei câțiva copii și se apucară de făcut mâncare. În tot acest timp, bărbații care locuiau în cele două colibe, mai sus de ele, încă dormeau. Se treziră când mâncarea era gata, se spălară viguros pe ochi, ciubotele se umpluseră cu apă de la ploaia de peste noapte, spărgând păienjenișul de vise rămas între pleoape, se plesniră puternic peste piept, strigară și mai puternic de câteva ori, ca să-și dezmorțească sufletul, își umplură o pipă, dădură drumul la lupii din cămin și fumară cu lentoare, luându-și timp, precum statuile când se dezgheață. Gravi și autoritari, nu își spuseră nimic timp de o oră, nu își permiseră niciun gând, niciun semn de îngrijorare, niciun tremur pe chip, doar liniște și cumpătare.

După ce fumară, strânseră atent scrumul în palme și îl aruncară în vânt, murmurând vorbe de slavă în timp ce acestea erau purtate tot mai departe. Își mângâiară, fiecare în parte, cu satisfacție și cu gesturi ample, lupii, strămoșii lor, crezând în ei, iubindu-i și prețuindu-i, deopotrivă, pentru ca după moarte să devină asemenea lor, înțelepți și fioroși, atât cât trebuia și atunci când trebuia.

Coborâră să mănânce alături de lupi, fără să le adreseze vreun cuvânt femeilor, după care închiseră lupii în cămin, care era mai mare decât colibele lor la un loc, le mai dădură niște carne și-și mai umplură o pipă.

Femeile aveau voie să atingă lupii doar în zilele de sărbătoare, dar copiii erau aduși la cămin să-i vadă și chiar erau câteodată lăsați să se joace cu ei.

Femeile strânseseră deja masa și acum mâncau împreună cu copiii, iar bărbații le priveau și fumau, oarecum gânditori și împăcați cu ei înșiși. După masă, își îmbrățișară femeile și le mulțumiră pentru mâncare, le sărutară ochii, obrajii, gura, sânii, mâinile, pântecele și picioarele și le oferiră în dar fructe, verzi și roșii, albastre, portocalii, galbene și liliachii. Mâncară fructele împărțindu-le egal cu copiii, sâmburii aruncându-i râzând în țarc la animale.

Își luară la revedere de la femei, plecând pe drumul principal către pădure, ca să-și discute visele și poate să vâneze, așa, de amuzament, căci aveau suficiente animale pentru consum. Femeile tinere își puseră la gât coliere colorate, își prinseră cercei lungi și brățări groase, și plecară pe drumul secundar, tot spre pădure, ca să culeagă câte ceva din care să găsească. Cele mai în vârstă rămaseră să se îngrijească de gospodărie și de copii, discutând între ele visele, încercând totodată să-i îmboldească pe cei mici să-și reamintească visele, dacă cumva avuseseră, și să le deslușească împreună.

În pădure, femeile se urcau în copaci, cu coșuri legate de gât, și adunau fructe, ouă, frunze, crengi, își răneau pielea brună adăugând noi însemne celor deja câștigate prin neînfricare de-a lungul vieții care le fusese dată, luptându-se printre spini și mărăcini, luptându-se cu tot felul de capcane și gropi, destăinuindu-și la rândul lor visele, cât timp bărbații conduși de instincte și spaimă fugăreau un porc mistreț, de nebuni, zbierând și înjurând, lovind copacii cu topoarele și sulițele în fugă, doar ca să se bucure, și întorcându-se cu brațele goale, neafectați și tăioși, fără obligația de a da explicații cuiva pentru nereușita lor.

În drumul spre casă, atât bărbații, cât și femeile își povesteau visele, minunându-se și îngrozindu-se, schimbându-se la chip, exclamând, bătând din palme, împingându-se, smucindu-se, strângându-se la piept, tolerându-și unul altuia reacțiile, cu o curiozitate neobosită.

Visele erau cea mai importantă parte a vieții lor, magică și misterioasă, abundentă și labirintică. Și cu cât aplomb și strălucire își povesteau visele încâlcite, dictate de tot felul de angoase și extaze, nicidecum idealuri! Acestea aveau să apară mult mai târziu, dându-și sfaturi, ajutându-se reciproc ca să le dea de capăt.

Visul era făcut pentru destăinuire și consfătuire, consfințit de zei pentru conviețuirea poporului lor. Dacă nu reușeau să le descarce povara și înțelesurile, apelau la șamani, cei trei șamani ce locuiau mai sus de colibele bărbaților, cei trei care știau tot și toate.

Ajunși acasă, loc al copiilor și al bucatelor, femeile brune descărcau proviziile și-și așteptau bărbații cu sufletul la gură; își așteptau bărbații de cărbune și sânge, ca să le aprindă carnea și tot ce era sub carne, exprimându-și entuziasmul la vederea lor cu un zâmbet cât o peșteră.

Bărbații nu-și mărturiseau visele femeilor și nici femeile bărbaților, dar fiecare dintre ei cunoștea că celălalt avea vise și că și le povestește în drumul către și dinspre pădure. În schimb, doar bărbații erau acceptați la șamani pentru a primi răspunsuri în legătură cu nebuloasele din visele lor.

La amiază, bărbații își ascuțeau sulițele și cuțitele captivați și totodată absenți în această îndeletnicire, în această repetiție a lor, urinând la sfârșit direct pe noul luciu, lamele sfârâind și pocnind, dovadă că erau pregătite să-și apere conducătorii și să-și ucidă dușmanii cu întreg devotamentul lor de oțel. Obosiți, dar mândri, se retrăgeau în dom, sub cupola grea de crengi și răcoare, să-și facă somnul, dormind pe pământul neted și rece, cu armele lângă ei.

Rămase singure, femeile vorbeau acum despre bărbați, cu apreciere și dorință, fără sensuri ascunse, fără intenții de pervertire, înțelegându-și soarta cu seninătate, ilustrând în chip limpede iubirea și respectul pentru ei. Slujnice, iubite și mame întindeau masa de seară ajutate de copii, sigure și neobosite în a-și aștepta bărbații, în a le aștepta pasiunea, dar nerăbdătoare să se așterne noaptea peste ele și să se cufunde în vise, ca să aibă din nou ce-și povesti a doua zi, neghicind pericolul ce avea să se întâmple.

Primii mâncară bărbații, mai apoi femeile și copiii, după care urmă o pauză de pipă și de curățenie, și, spasmodic, aproape abrupt, bărbații se aruncară asupra femeilor, care, înspăimântate și înflăcărate, își căutară loc pentru ascunziș, iar după o luptă energică, dar aprobatoare, consimțiră irevocabil. Astfel, fuseseră cucerite peste tot, copiii furișați traseră cu ochiul la ancorarea febrilă a bărbaților de cărbune în portul bogat al femeilor brune.

Noaptea dădu decretul negru și fără putere de împotrivire decât din partea Lunii și a stelelor. Fiecare se retrase în colibă; bărbații cu armele de luptă în mână, iar femeile cu copiii strânși la piept. În scurt timp, visele

populară cele mai secrete încăperi ale minților bărbaților, femeilor, copiilor și, poate, cele ale lupilor.

A doua zi, lucrurile se desfășurară exact la fel, doar că la amiază bărbații primiră în dom vizita unuia dintre șamani, care le vesti năpasta. Azi-noapte, avusese viziunea unui spirit negru, prelung și flămând, ce îi luase urma fină, imperceptibilă a somnului, iar acum se îndrepta cu rapiditate și lăcomie spre poporul lor. Șamanul nu le spusese răspicat că demonul era un hoț de vise, dar nici nu fusese nevoie, bărbații confruntându-se în trecut cu astfel de apariții. Sobri, cu ochii stinși, îi strânseră mâna șamanului și îi urară drum bun.

Șamanul le promise că are să stea în profundă meditație împreună cu ceilalți doi, în fiecare noapte, de azi încolo, până când bărbații inspirați de noi forțe o să prindă demonul și o să-l ucidă.

Seara, la masă, femeile simțiră nenorocirea întipărită pe chipul ilustru de abanos al bărbaților, care își păstrară propriile energii pentru la noapte, refuzând astfel jocul abandonului trupesc, temerile confirmându-li-se în următoarea zi.

Femeile se treziră sărăcite de vise, pale și încercănate, plânsul și frica le rodeau tainic sufletul. Cele mai în vârstă tăiară doi cocoși, stropind pământul cu sânge, arseră câteva ierburi în case, ghiciră în pietre prețioase și, după ce apele se mai limpeziră, pregătiră masa.

Odată cu venirea bărbaților, tensiunea crescu pe chipurile femeilor, chipuri triste, amare, oglindite aproape perfect în chipurile bărbaților, lipsiți de consistență, făcând gesturi largi și murmurând neînțeles. Mâncară rezervați și fumară îndelung, fumatul obosindu-i și mai mult. Le declarară deschis pericolul, și imediat femeile începură să se tânguiască, să-și lovească fețele și sânii, pe când ei rămaseră muți și drepți în fumul dens ce-i înconjura.

Așteptarea amiezii le sufocă pe femei, certară copiii din lipsă de altceva, se uitară insistent după bărbați, dar aceștia fumau în continuare nemișcați, adresându-le rareori câte un cuvânt, mângâind în tot timpul acesta lupii, pe care aveau să-i ia cu ei la vânătoare.

La plecare, le făcură un semn scurt cu capul femeilor, atât și nimic mai mult, văzându-și impasibili de drum, trădându-și îngândurarea, femeile neavând acces la gândurile lor.

În pădure, femeile povestiră stângaci, amintindu-și vag visele, regăsindu-se neliniștite și incerte, culegând prea puțin, din dezinteres și enervare.

Cu arcurile încordate, bărbații alergau hotărâți să ucidă. Încă de la primele săgeți, mistrețul fu rănit, lupii îi luară urma și îi sfâșiară odată pentru totdeauna gâtul. Cei ce se simțeau încă puternici și liberi își povesteau încântați visele, fără emfază, totuși, și nu se aleseră cu niciun reproș, ba chiar fuseseră lăudați pentru norocul și iscusința lor.

Vânatul stropit cu mirodenii și cu lacrimile tinerelor fu închinat Zeului Soare, la care se adăugară douăzeci de iepuri albi și un țap. Mirosul de carne împânzi noaptea, însoțit de cântecele bătrânelor și saluturile bărbaților, stârnind simțurile alerte ale animalelor, provocându-le la o foame inutilă. Ceremonia se încheie fără atingerea fizică a vreunei femei, bărbații rezervându-se pentru curățirea lulelelor și pregătindu-se să doarmă puțin la noapte, împărțindu-și somnul între ei; bătrânele făcură la fel.

Bărbații fumau povestindu-și în șoaptă tainele, făcând judecăți despre femei, bând plante, lăudându-i pe șamani și pomenindu-i pe nume pe zei.

Bătrânele țeseau vorbe la foc mic, împletind monoton plante și închipuiri, când un vânt necurat se apropie și le stinse focul. Tinerele începură să vorbească frânturi în somn, aerul deveni dintr-odată rece și apăsător. Bătrânele aruncară cu pietre în femei, le zgâlțâiră, le dădură palme, strigându-și monoton jalea. Când se treziră, copleșite de oboseala unor lupte ca din mâluri, amintindu-și doar gustul lacătului spart, furtul fusese deja înfăptuit.

Urmară multe zile de plâns, de rugăciune, de fum și de confuzie; femeile tinere se certară între ele, își reproșară lucruri inexistente, iar bătrânele încercau noi vrăji. În tot acest timp, copiii învățară un nou joc, cel al dezordinii și spaimei, iar bărbații vânară des, abținându-se fizic de la femei. Le-ar fi putut

condamna la moarte pentru impertinența de a arăta așa de jalnic, dar știau că nu purtau cu adevărat vreo vină.

Unele dintre femei își ascundeau chipul în palme, rușinate de ce li se întâmplase, sprijinite în doliul lor de către bătrâne, suflându-le vorbe tari în ureche, atingându-le ferm sânii și mâinile, ungându-le buzele cu miere, dar nereușind să le vindece, ci doar să le mai îndulcească puțin plânsul.

Bărbații făceau de pază cu schimbul, bând cafea toată noaptea, cu mâinile pe sulițe și pe lupi, ghidându-și gândurile înspre Lună, pădure și cer. Umblau cu torțe în jurul caselor femeilor, împrăștiind pe drumuri pietre, scoici și nuci de cocos, zdrobite și blestemate, alături de cărbuni aprinși, în speranța de a-l răni pe demon.

Tribul dormea încă neliniștit, în reprize, sub cerul calm plin de focuri și speranțe, se ruga la zei și se gândea la moarte. Bărbații contemplau fumul din jurul lor, femeile cărările din palme; aerul circula îngăduitor prin plămâni, prin copaci, prin ierburi și prin nori, chipurile celor care dormeau se întristau, jefuite de vise cu o mână iscusită, coruptă și necunoscută. Frica se cuibărea în sân, în inimi, în sânge, copiii se cuibăreau la pieptul mamelor, insectele răscoleau pământul, construiau galerii, conduceau imperii, zi și noapte cu o energie inepuizabilă, din lipsă de vise.

Visele femeilor erau chihlimbarii, ușor arzătoare precum râurile reci arse de Lună în nopțile de tăciune. Femeile se visau alergând prin pădure cu fructe legate de gât, de încheieturi și de glezne, se visau sudoare, lapte și praf, se visau bucate și limbi de balene, se visau arse pe rug de bărbați, se visau luând foc în timp ce erau stăpânite de bărbați, se visau febră și boală, se visau timp de vară și floare, se visau mâncate cu poftă de tigri, se visau ieșind cu mult calm din peșteri friguroase, se visau zburând printre copaci fără să ajungă vreodată la Lună, înspăimântate de voci neomenești, se visau dulci și amare, aurii și argintii, se visau oglinzi împânzite de șerpi și păienjeni negri, câteodată visau numai lumină, alteori doar întuneric, se visau prăbușindu-se în văi părăsite de aer, sufocându-se în cavernele unor pești uriași, se visau grele precum bolovanii și somnul, ușoare ca veveritele și intuiția, se visau legate toate între ele fără putință de separare, se visau bătându-și copiii, se visau aruncându-și copiii în aer până la nori, se visau plante subțiri și înalte, se visau parfumuri și valuri, cântece și rugăciuni, se visau întinerind și murind în aceeași clipă.

Visele bărbaților erau sure-albăstrii ca cenușa cerului după ce norii au fulgerat. Bărbații se visau urși, se visau urși în timp ce hibernau, se visau săbii lungi cât pădurea, se visau sângele de pe săbii, se visau arcuri înalte precum semiluna, se visau strălucind în noapte ca niște corturi de fildeș aprinse de zei, se visau trunchiuri de copaci și esențele din scorburi, se visau lacuri de alcool și beția vârtejurilor, se visau drumuri și speranțe întinse până la cer, se visau hăituiți de porci mistreți, umiliți de noroaie și hiene, certați de tunete și ploi, se visau dormind profund sub zăpezi și irbiși, se visau cucerind și populând vaste ținuturi, se visau îngheț și stăpânire, se visau amenințați de zei pentru nesupunere, refuzați de șamani în sfaturi, se visau iubindu-și femeile până la epuizare, se visau omorându-și femeile și mâncându-le trupurile, se visau cuțite implântate în jar și în cărnuri, se visau după moarte, se visau înțelepți și atotștiutori asemenea lupilor, se visau lucruri sub diferite forme ocupând și apărând poziții cu un anumit scop, ceea ce aveau să devină mai târziu piesele de șah, se visau albi și le era frică, se visau otrăvuri și medicină, se visau ierburi rare și tari, se visau oseminte, scrum și pietre de căpătâi și chipuri de zeități.

Atât bărbații, cât și femeile visau visare, șamanii meditau vise, copiii trăiau visele povestite de popor, animalele erau vise, iar pădurea respira visul fiecăruia, însă demonul le răscolea mintea, îi golea de conținut și-i trezea la o realitate crudă, fadă, anostă.

Legătura dintre bărbați și lupi devenise din ce în ce mai organică, lupii fiind singurii care puteau mirosi, uneori, urmele hoțului de vise. Bărbații dezvoltaseră la rândul lor un simț olfactiv mai puternic, demonul având slăbiciunea de-a lua trup și suflare, după un timp, sub povara viselor.

Dar hoțul de vise, atent și viclean, rău și lacom, fura și iarăși fura, slăbindu-i pe bărbați, îmbolnăvindu-le pe femei, în timp ce copiii feriți de vise

creșteau și se înspăimântau.

În cele din urmă, cei trei șamani coborâră și le oferiră tragica soluție, aceea de a sacrifica un copil. Sacrificiul consta în a alege un copil și de a îl ține treaz pe timpul nopții, deși era împotriva credinței. Copiii trebuiau să doarmă pentru a căpăta experiența viselor și a se maturiza, rămași treji n-ar mai fi visat niciodată, dar erau singurii care puteau distinge clar demonul.

Un copil fusese ales de către femei și păstrat noaptea împreună cu bărbații.

Copilul îndreptă speriat degetul înspre intrarea din pădure. Demonul le înțelese intenția și se retrase, deșertând în fugă sacul cu vise. Lupii se năpustiră înspre pădure, iar bărbații traseră săgeți în întuneric, aproape pe ghicite, sub indicațiile copilului. Câteva picături de sânge sclipiră pe pulberea de sidef. Îl răniseră. Arcurile încordate și urletele ascuțite sparseră liniștea furnicară a nopții. Bărbații conduși de copil se simțeau tot mai aproape de demon, dorindu-l, amenințându-l, vânându-l. O săgeată găsi zbierătul cumplit. Lupii ajunseră primii, sfâșiară primii, bărbații mai apoi.

Neînduplecați, îl legară, îi smulseră din mâini sacul cu vise, mai ușor cu câteva mii de vise, și-l târâră până în centrul vieții lor, unde pregătiseră rugul pentru procesiunea de a doua zi. Păzit de lupi pe timpul întregii nopți, demonul nu-și mai putea visa decât sfârșitul.

Dimineața, procesiunea avu loc. Femeile țipară și dansară în fața unei pete negre cu ochi, lucioasă și atrăgătoare. Șamanii aleseră un bărbat și dădură semnalul. Cu un cuțit înroșit, îi scoase ochii și-i îngropă în pământ, să nu mai vadă niciodată lumina zilei, după care aprinseră rugul.

Hoțul de vise arse în toate culorile, demonic de frumos, uimind și fericind femeile, provocând bărbații la lupte ritualice.

Sacul cu vise fu descărcat de către un șaman în râul din pădure, peștii hrănindu-se cu ele, iar peștii hrănindu-i pe bărbați și pe femei. Timp de două săptămâni, poporul se hrăni numai cu pește, recuperându-și unele dintre vise și energii. Nu exista vreun descântec pentru copil, iar el rămase toata viața fără nici un fel de vise.

Șamanii declarară locul murdar, arseră colibele, uciseră animalele și, sub turburarea unui nou început, plecară în exod.

JOHNNY FANTOMĂ

Era prin 1980, iar orașul era bântuit de proiecțiile oamenilor. Se trăia la întâmplare, dar fiecare încerca în mod brutal și zadarnic să-și impună propria realitate. Realitatea era că nimeni nu avea niciun fel de control asupra orașului. Tocmai câștigasem niște bani frumoși de la bătăile cu câini din pivnița lui Ianuș Topor și voiam să mă fac praf în *Black Jack Davey*. Barul *Black Jack Davey* avusese mai multe nume, *Arizona 07*, *Lazaretto* sau *Western Western*, și mai mulți patroni, sau mafioți. Acum barul era condus de negrul Pao Pao, sau Pao Coate Albe, căci era negru ca Iadul, dar avea coatele perfect albe. În *Black Jack Davey* își făceau apariția tot felul de creaturi, mai mult sau mai puțin complexe, care aveau însă în minte un lucru sigur: să-și cheltuie timpul și banii printre sticlele cu alcool și prafurile colorate de la bar, date pe sub mână. Eu mă dusesem în speranța că o să-l aud cântând pe Johnny Fantomă, sau Johnny Corzi Rupte, căci obișnuia să rupă câteva corzi pe noapte atunci când cânta. Johnny Fantomă era un cântăreț de blues de excepție, cu părul negru cârlionți, cu degete lungi, prelungi, elefantine, și alb la față ca Luna. De fiecare dată când cânta, se întâmplau numai nenorociri. Spiritele se încingeau, lumea se lua la bătaie din nimic, circulau zvonuri că unii chiar se omorâseră de la muzica sa. Dar, pe atunci, cineva îți putea înfinge un cuțit în spate drept *ce mai faci?!*. Din ce auzisem, Johnny Fantomă nu mai fusese văzut de vreo două luni de zile. Unii spuneau că-l zăriseră drogându-se în *Subterana lui Foale*, alții că era în carantină la *Spitalul de tebeciști*, că stătea câte o noapte la vreun un prieten în apartament și fuma, bea și cânta la chitară, sau toate astea deodată. Însă în poveștile tuturor se repeta același detaliu: că se certase și se despărțise de iubita sa Flaviana, o femeie nebună, frumoasă, cu părul roșcat și buze pline. Dar asta era ceva la ordinea zilei, până și eu știam de relația lor, un du-te vino pasional și periculos, care se lăsa cu vărsare de sânge, bani împrumutați sau chiar unele dispariții. Cei doi se iubeau și se urau până la epuizare, de parcă ar fi purtat discuții și ar fi făcut dragoste în același timp, într-un cazan încins.

Flaviana era matroană la bordelul *Nu mă uita*, pe unde avusesem ocazia să trec de vreo câteva ori. Curvele de acolo îți sugeau toată viața din tine, în timp ce-ți injectau în sânge demoni, iar la sfârșit te îmbolnăveai de tot. Vreo câteva nopți avusesem insomnii, vreo lună migrene, și un dor sfâșietor pentru lucruri de care nu-mi mai amintesc nimic.

Decisesem să stau cât mai departe de acest bordel, dar eram curios să-l ascult pe Johnny Fantomă. Îl văzusem de mai multe ori prin oraș, dar, ciudat, nu-l auzisem niciodată cântând. Speram să vină în seara aceea și să simt pe pielea mea pentru ce este așa de renumit. Când am ajuns la *Black Jack Davey*, nu era prea multă mișcare. Dezastrele încă dormeau înăuntrul oamenilor. Mi-am luat de la bar o bere și un shot de Mad Dog, am băgat câteva fise la flipper, după care m-am cocoțat la bar, vorbind din când în când, din complezență și plictiseală, cu Pao Coate Albe, despre viață și alte nimicuri. Problema era că nu înțelegeam clar ce spune Pao, din cauza lipsei dinților din față, a muzicii și poate a dezinteresului meu. Așa că îmi completam în minte răspunsurile sale și purtam de fapt un monolog incert și tâmpit. Între timp, agățasem o mulatră din două vorbe și câteva cocktailuri, iar acum nu mai puteam nicicum să scap de ea, iar ea îmi toca indiferent și exact banii câștigați la pariuri. Până la urmă, am decis să merg cu ea la baie, de vreo 3 ori, unde am constatat că nu își merita deloc consumația. Noroc că m-am întâlnit cu un amic și am reușit să i-o pasez lui. Acesta avea să-mi declare doi ani mai târziu, la un concurs de mașini, că fusese foarte impresionat de mulatră. Fiecare cu plăcerile și nemulțumirile sale! Mă pregăteam să-mi procur niște prafuri de la Pao Coate Albe și-mi alegeam în gând diferite parole, când a intrat Johnny Fantomă. Era însoțit de doi negri, doi diavoli trași la indigo. Toți se uitau la el cu un soi amestecat de venerație și dispreț, îmbâcsiți în fum, scufundați în alcool și uitați în droguri. Johnny Fantomă nu le acordă niciun pic de atenție. Trecu lent, sinuos, pe lângă mine, îl salută pe Pao și-i șopti ceva la ureche. Parfumul tare al trupului său se răspândi ca un șarpe în bar. Între timp, negri se suiseră deja pe scenă și-și aranjau instrumentele, un set de tobe, o chitară bas și un saxofon. Johnny Fantomă ținea în mână o servietă neagră. Acolo dormea monstrul său preferat, pe

care avea să-l trezească și să-l asmută pe noi în seara aceea.

A băut rapid trei shoturi și a urcat pe scenă. Două curve i-au aranjat în fața sa un triunghi mare de shoturi de diferite culori, iar Johnny, fără să ne spună vreun cuvânt, a început să cânte. Simțeam cu fiecare acord cum îmi rupe bucăți de piele și le pune pe pietre la uscat afară. Vedeam printre toți nenorociții aceia din *Black Jack Davey*, vedeam fantomele sângerând, fantomele lui Johnny Fantomă. Muzica sa era... suflet pur și simplu. La fiecare 20 de minute, bea câte un shot din insula de shoturi din fața sa, dădea capul pe spate și deschidea larg gura, trăgând aer în piept, după care punea la loc paharul, cu gura în jos. Negrii, adică diavolii, făceau în spatele lui Johnny Fantomă farmece sau marafeturi. Când s-a rupt prima coardă, câțiva au început să se certe și imediat să se ia la bătăie, dar Pao Coate Albe a reușit să-i potolească dându-le ceva și mai tare de băut. Când s-a rupt a doua coardă, unele curve au leșinat și câțiva bețivi au început să vomite, iar pe aceștia Pao Coate Albe i-a scos în șuturi afară. Johnny Fantomă mai cânta atunci doar la 4 corzi, dar cânta la fel de bine, ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat, muzica sa nu era afectată deloc de lipsa celor două corzi. Blues-ul curgea torențial prin tot barul și ne spăla pe toți de păcate. În acele rare clipe, mă simțeam oarecum mai aproape de mine. Dar, pe neașteptate, a intrat în bar Flaviana, purtând după ea mirosul murdar al străzii. S-a pus la o masă cu alți 5 bărbați și bea încontinuu, sorbindu-l din ochi pe iubitul ei, Johnny Fantomă. În vreo 45 de minute se îmbătase bine de tot și a început să danseze desculță prin bar. Unul dintre cei 5 bărbați s-a ridicat de la masă, s-a dus la ea, a strâns-o în brațe și a început să o învârtă printre mese. Johnny Fantomă nu se uita la ei, ținea ochii închiși, transpirația îi era argintie, iar mâinile ca gheața spărgeau orice liniște ascunsă prin *Black Jack Davey*. Bărbatul începuse să o pipăie tot mai mult pe Flaviana, o sărută de câteva ori pe sâni, pe gât, iar la sfârșit pe gură. Râse provocator înspre Johnny Fantomă, se duse la masă și mai comandă un rând. Flaviana avea în priviri un fel de groază și satisfacție, iar când bărbatul a dus la gură băutura, Johnny Fantomă a mai rupt o coardă. Când bărbatul a golit paharul, s-a aprins instant. Capul și mâinile îi ardeau, iar lumea zbiera și râdea ca nebună, în timp ce Johnny Fantomă cânta tot mai intens, la trei corzi, acompaniat de diavolii săi. Câțiva din bar s-au gândit să-i sară în ajutor bărbatului și au aruncat câteva pahare cu pline pe el, sporind focul. Eu nu m-am mișcat de pe locul meu. Mă uitam la bărbat cum arde fără nicio speranță, auzindu-l pe Johnny Fantomă devastând barul cu acordurile sale, și pe Flaviana râzând sadic. La sfârșit, Johnny Fantomă a ieșit la brat cu Flaviana și cu cei doi diavoli pe urmele lor, s-au urcat într-un Mercedes negru și au țâșnit în noapte. Mi-am terminat băutura, am plătit și am plecat acasă. Nu aveam să-l mai văd pe Johnny Fantomă de atunci încolo. Unii spun că e încă urmărit de poliție pentru incidentul din bar, deși nimeni nu poate să demonstreze că Johnny Fantomă s-a atins de bărbat, deși toți știm că el i-a dat foc cântând la chitară. Alții spun că s-a căsătorit cu Flaviana și au fugit din țară și cântă prin tot felul de locuri. Încă unii spun că a ajuns să trăiască pe străzi sau că a murit de supradoză.

Nu știu ce s-a întâmplat cu Johnny Fantomă, dar, uneori, simt cum sunetul chitarei sale cutreieră străzile precum o fantomă, aprinzând în urmă focuri.

UN ÎNGER DE BĂIAT

Nașterea sa a fost cu totul neașteptată. Deși își doreau un copil de ani buni de zile, doctorul le spusese că cel mai bine ar fi să se resemneze. Singura varianta era să adopte unul. Cu toate astea, după trei ani de încercări asidue și amare, a rămas însărcinată. Miracolul la care sperau și se rugau,seară de seară s-a întâmplat. O altă explicație nici nu intra în discuție. Familia, prietenii, până și vecinii de sus, pe care nu-i suportau deloc, au venit și le-au adus cadouri cu zâmbetul pe buze. Erau în extaz. Copilul, un băiat de 3,900 kg, sănătos, frumos, cu ochii albaștri și părul blond, era un mic îngeraș. Mai mult de atât, cel mic nu avea nicio aluniță pe întreg corpul. Era complet alb, dar nu suferea de albinism; pur și simplu nu avea niciun semn, nicio pată, nicio zgârietură pe pielea sa netedă precum cașmirul. Era mai alb ca Albă-ca-Zăpada. Era un copil perfect. Iar părinții au tras inevitabila concluzie că cel mic, fiind așa de alb și de frumos precum un înger, trebuia să fie el însuși un înger trimis de Dumnezeu. Astfel, părinții mergeau în fiecare duminică și-i mulțumeau Atotputernicului pentru darul primit, întorcându-se acasă cu fețele îmbujorate și cu lacrimi de fericire în ochi. Viața lor simplă și tristă fusese binecuvântată. Între timp, băiatul creștea cât vedeai cu ochii, și nicio boală nu s-a atins de el în copilărie. A vorbit prima dată la doi ani, și era vesel și cuminte și deștept. Dormea noaptea, dormea ziua, mânca tot, nu plângea, nu făcea febră, nu avea colici, râdea și gângurea și înțelegea tot ce-i spuneai. L-au dat la școală la vârsta de șase ani, a luat premiul întâi de-a lungul întregului ciclu primar. Părinții se mândreau cu el, cu fiecare ocazie, era bijuteria lor cea mai de seamă, o bijuterie albă care radia numai fericire.

Însă, în ciclul gimnazial, băiatul a devenit mai zvăpăiat; se ținea de tot felul de șotii în pauze, vorbea neîntrebat la ore, mânca sub bancă, scria bilețele amoroase fetelor, desena pereții cu cretă colorată, arunca cu gumă de mestecat pe tavan, cu pungi de apă de pe geam, după trecători. Profesorii l-au trimis pe hol de nenumărate ori și chiar l-au scos la careu când a spart un geam la ora de sport cu oina. Dar în continuare învăța bine, mergea la olimpiada de matematică și de chimie, unde a luat locul întâi pe țară la ambele. Deși nu mai era primul în clasă, datorită absențelor de la religie și dirigenție, când se juca prin vestiare sau pleca prin parc, era considerat în unanimitate de către profesori ca fiind cel mai deștept elev pe care l-a avut școala vreodată. Părinții îl iubeau nespus și îi treceau totul cu vederea.

A intrat fără probleme la cel mai bun liceu din oraș, la profil mate-info. Dar aici lucrurile au început să o ia și mai razna. Fuma în pauze, chiulea tot mai des, mergând să joace biliard pe bani. S-a dovedit a fi foarte bun la biliard, cum era de altfel la orice, și câștiga cu mare lejeritate fiecare partidă. Banii îi cheltuia pe țigări, băutură și mâncare, cu cine se nimerea prin barurile și pubburile din oraș. Cineva i-a pus porecla Albu. Culmea, nimeni nu se gândise la asta până atunci, și așa i-a rămas. Îi plăcea să parieze sume mari pe curse de câini și de cai. Uneori se împrumuta de la cămătari, dar le returna întotdeauna banii la timp. Știa că putea să-și piardă degetele de la mâini și, deși se plictisise îngrozitor de biliard, căci nimeni nu mai voia să joace cu el, și le dorea încă în proximitatea sa și pe sub fustele fetelor. Părinții au fost chemați la ședință în fiecare semestru, s-au dus la toate ședințele, au ascultat răbdători, dând aprobator din cap, și au pus totul pe seama vârstei. Băiatul lor era un înger, care mai era pe deasupra și un geniu; cel puțin așa susțineau toți profesorii. Așa că nu aveau ce să-i reproșeze, ar fi fost, oricum, un mare păcat. Băiatul fusese un miracol de la Cel de Sus. El știa însă, fără vreo urmă de dubiu, că el e Albu, un drac împielițat. Deși fusese foarte puțin timp pe la liceu, nu a rămas niciodată corigent, a luat bacul cu 9,45, învățând cu doar două săptămâni înainte de examen. A surprins pe toată lumea când a ales să dea la Drept în loc de calculatoare, dar a surprins și mai mult când a plecat la mare pentru o săptămână și s-a întors după trei luni jumate. Albu era ars de soare, își lăsase părul lung, creț, pusese niște kile în plus, dar nu căpătase nicio pată de soare pe corp. Acum Albu dorea să intre în afaceri, căci credea că asta i se potrivea cel mai bine. Dorea să fie independent și întreprinzător. S-a împrumutat de la niște amici de vreo câteva mii de euro, a mai pus și el cam tot pe atâta, și și-a

deschis un club de calculatoare. Nimeni nu știa de unde reușise să facă rost de atâția bani fără să lucreze măcar o zi. Între timp, se lăsase de facultate, își făcuse carnetul de condus și-și cumpărase o mașină sport cu două uși. Obișnuia să-și piardă nopțile și banii în cluburi de striptease, bând whiskey și fumând trabuc. Arăta ca o fantomă în fumul dinăuntru, doar ochii albaștri îi scânteiau ca două pumnale pregătite să verse sânge cu prima ocazie. Albu nu era violent, dar nu era deloc iertător. I-a tăiat două degete unui gangster pentru că i-a furat bricheta zippo. Frica nu avea ce căuta în inima sa plină de ritmul obscur al străzilor.

Și-a investit toți banii într-un lanț important de cluburi de noapte și striptease, devenind asociat. Acest parteneriat l-a introdus în traficul de droguri, în ilegalități, promiscuitate și scandaluri. O umbră plutea deasupra lui Albu, iar inima îi devenise un corb. Cocaina era diavolul său preferat, ascuns în perna pe care dormea. Toate stripteuzele și curvele îl doreau, îi doreau pielea albă, imaculată. Doreau să-și imprime viciile și miasmele pe el. Iar Albu nu le refuza fantasmele. Dar el nu avea fetișuri, nu avea ticuri, nu era dependent de nimic, nu credea în nimic. Pasiunea lui era să respire putreziciunea lăsată în urmă de oameni și să se afle în mijlocul vulcanilor înainte de explozie.

Trecea pe acasă doar de sărbători, rareori de Paști, căci nu-i plăceau văicărelile creștine, dar de Crăciun se îmbrăca elegant și le aducea părinților o groază de cadouri. Pentru ei, era în continuare îngerul lor de băiat. Îl întrebau întotdeauna când are de gând să se însoare, dar lui nici nu-i trecea prin minte așa ceva. O viață de familie implica prea multă monotonie și prea multă oboseală inutilă. Lui îi plăceau riscul, femeile, drogurile, pariurile, nopțile impregnate în alcool. Și mai îi plăcea să devină stăpân peste întreg lanțul de cluburi de noapte și striptease și să-și extindă rețeaua de droguri în toată țara. Era mâna dreaptă a patronului pe care-l ura și-l disprețuia, căci era lipsit de carismă și de inteligență, și mai era și negru. Ambiția sa era să-l înlocuiască, adică să-l elimine. Știa însă că atuul patronului erau legăturile puternice cu mafia, chiar dacă nu făcea direct parte din ea. I-a convins pe aceștia că o să poată să-i folosească cluburile pentru a-și rezolva neînțelegerile și că o să le cotizeze suficient, dacă îl ajută cu distribuția de droguri. Au căzut de acord, iar patronul a fost înlocuit și mutat în câteva tomberoane din oraș. Îl excita universul infam pe care-l crea de la o zi la alta; posibilitățile de corupere a celor-lalți, degradarea nopților, puterea pe care o dobândea și faima de cel mai rău dintre cei răi. Era Albu cu suflet negru. Dorea tot mai mult și avea tot mai mult. Nopțile se umpleau de sânge, cocaină și sex, iar Albu se umplea de tot mai multă nebunie. Imbibat de drog, de adrenalină și de curaj, s-a culcat cu femeia unuia dintre capii Mafiei. Acesta a aflat de la prietenii săi de încredere de la club, ea s-a ales cu sânii tăiați, iar Albu a trecut pe lista neagră. Nu a stat pe gânduri, a luat cât a putut de la club și a fugit repede din țară. Pe biroul său s-a găsit un bilet în care scria alb pe negru: *Sunteți plictisitori!!!*. Și-a petrecut 4 ani de zile prin tot felul de țări, făcând trafic ilegal de arme și stupefiante și fiind la un pas de moarte într-un schimb de focuri. A scăpat ca prin minune cu viață, dar a rămas cu două cicatrici ca doi cărbuni, una la umărul drept, cealaltă la umărul stâng. A ajuns, ascunzându-se pe mai multe vapoare de marfă și furând o barcă de pescuit, pe o insulă încă necunoscută. Băștinașilor li s-a înfățișat ca fiind Zeul Soare visat de marele oracol. A avut cinci soții, 10 copii, toți negri, iar în pragul morții a fost înconjurat cu focuri, plânsete și cântece de întreg tribul. Îngerul de băiat, diavolul alb, a murit departe de casă, departe de părinți, departe de curve și de mafie, ca un zeu.

MEMORIILE DOMNULUI ROȘU

Urma să-i iau interviu celebrului și obscurului *Domnul Roșu*. Circulau multe povești, aproape legende, în legătură cu persoana sa. Unii spuneau că e un bătrân excentric și sadic, cu un gust neobișnuit de acut pentru vin. Că pereții casei sale sunt din piele umană, tatuați cu măști tribale, figuri geometrice și citate latine. Că toți cei care i-au trecut pragul casei nu au mai fost niciodată la fel. Alții spuneau că e un tânăr șarmant și misterios, că vorbește fluent 10 limbi străine și că a scris zeci de cărți sub nume diferite. Alții îl vedeau ca pe o persoană retrasă și tăcută, cu foarte puțin personal, chiar cu un singur șofer care juca rolul unui majordom multiplicat. Alții credeau că suferă de o boală rară și că de aceea preferă solitudinea. Unii îl știau drept un filantrop, un bonom, un om excesiv de manierat și de sensibil, care iubește să călătorească. Se zvonea că apare și dispare de la tot felul de petreceri exclusiviste, că, de fapt, el dădea aceste petreceri. Că e văzut în compania unor femei extraordinar de frumoase, toate roșcate, că poartă haine roșii, pantofi roșii, că are unghiile vopsite în roșu, de unde și titulatura sa. Unii îl descriau foarte impunător, la un metru nouăzeci și șapte, chiar peste doi metri, că poartă blănuri exotice în timp ce se ocupă de grădinărit, că doarme gol lângă șemineu, că miroase a iarbă cosită și că fumează port-țigaret. În toate pozele în care apare arată oarecum diferit, dă impresia că nu e chiar același om, că emană un aer ciudat. Și câte și mai câte. Mă fascina, mă obseda chiar Domnul Roșu, așa că îi dedicasem o rubrică specială în revistă, în care dezbăteam toate aceste povești, rând pe rând, încercând să dau de esența Domnului Roșu. Adevărul e că nu-l întâlnisem personal niciodată. Dar asta avea să se schimbe. Fusesem delegat de către revista de cultură la care lucram, împreună cu alte patru persoane, necunoscute mie, să realizăm un reportaj la el acasă. Se spune că doar un singur alt reportaj, fără fotografii, acela, mai fusese realizat prin anii '90, iar atunci avusese loc un incendiu la reședința sa.

De atunci nu mai primise pe nimeni. Reședința fusese reconstruită în exact același loc, mult mai mare și mai deosebită. Reședința Domnului Roșu era situată pe un deal la marginea orașului, și putea fi văzută doar de sus, de la cetate, când era cer senin. Nu reușisem să o văd vreodată, deoarece era acoperită de ceață. Am încercat de mai multe ori să-i iau interviu, dar am primit același răspuns sec, că e plecat din țară. Recunosc că aveam mari emoții în privința Domnului Roșu, că nu avea să se încadreze perfect în imaginea plăsmuită despre el. Cele patru persoane cu care aveam să colaborez în acea seară se ocupau de partea de fotografie, și aveam să le întâlnesc direct la reședință. Nu înțelegeam de ce e nevoie de patru persoane ca să facă niște fotografii. Fiecare mergea cu limuzina proprie, pusă la dispoziție de Domnul Roșu. M-am îmbrăcat elegant, am băut un pahar de cognac și am coborât în stradă. Limuzina era deja acolo. Era opt jumate. Șoferul, un tip înalt și slab, tras la față, mi-a deschis portiera, mi-a zâmbit scurt și m-a poftit înăuntru. Aici mă simțeam ca-ntr-un salon; muzica îmi curgea lent prin vene, șampania la rece mă invita la un dialog mut, căruia i-am dat curs. Nu am ezitat să mă prefac important și foarte inteligent. Drumul avea să dureze vreo oră jumate, iar șoferul nu se grăbea deloc. Nu mai știu exact ce am vorbit cu el, cred că l-am întrebat de cât timp lucrează pentru Domnul Roșu, dacă e satisfăcut de cum e tratat, dacă e adevărat ce se spune despre șeful său, iar el mi-a răspuns la toate acestea fără să-mi spună nimic. Era clar că nu avea de gând să-mi divulge mie marele secret al Domnului Roșu. Cel mai probabil că nu însemnam nimic pentru el, șoferul de lux al Domnului Roșu, care câștiga înzecit comparativ cu mine, și care se culca în fiecare seară în alte mătăsuri, știind lucruri esențiale despre Domnul Roșu, lucruri pe care nimeni altcineva nu le știa. De exemplu: cum mănâncă, cum reacționează atunci când se enervează, ce cărți îi place să citească, ce colecții de artă are, ce animale vânează, câte femei a adus la el în dormitor, dacă are slăbiciuni față de dulciuri, dacă l-a surprins vreodată plângând. Ah, ce curiozități sublime! Aveam întrebările, incisive și iscusite, scrise pe un notebook. Le-am repetat lent în minte, una câte una. Mai aveam la mine și un reportofon de care nu aveam să-i spun nimic gazdei mele. Afară se înnorase. În scurt timp, a început o ploaie măruntă, care făcea să nu mai pot distinge deloc

peisajul.

Am început fără voia mea să-mi rememorez trecutul: așa-zisa carieră jurnalistică, căsătoria eșuată, câteva nopți de beție și aventură plictisitoare, călătoriile rare, unele datorii sentimentale și multe speranțe consumate în van. Colegii de breaslă mă știau ca pe un jurnalist serios, care pune întrebările fundamentale, care caută să scoată la iveală adevărul, care nu se compromite, care muncește zi și noapte la un caz, care nu se dă bătut nici în ruptul capului. Da, cam așa stăteau lucrurile, dar stăteau așa pentru că nu mă mai puteam lega de altceva, de altcineva, poate cu excepția Domnului Roșu. Persoana sa reprezenta o poveste neelucidată, piperată cu tot felul de absurdități dulci, care mă făcea să sper din nou, să sper la un adevărat succes jurnalistic, care să nu poată fi șters din mintea oamenilor niciodată. Eu aveam să fiu cel care l-a descifrat pe Domnul Roșu, cel care a găsit cheia împărăției sale singuratice și enigmatice. Așa îmi plăcea să mă amăgesc în seara aceea.

Ajuns la reședința Domnului Roșu, am făcut prima dată cunoștință cu niște coloane superbe ce trasau aleea de piatră până la poarta reședinței – că aceea numai ușă nu era. Dar nu am intrat în casă și nici nu am văzut alte limuzine parcate. Am fost introdus într-o grădină-labirint, unde mi-am întâlnit colegii, niști tipi mirați și anoști. Aici am fost abandonați de către șofer, fiecare petrecând un timp incert plimbându-se și minunându-se. Statui de diferite mărimi și stiluri, toate femei, fântâni arteziene, leagăne între copaci, filigorii, iazuri și vaze uriașe cu flori îmi încântau simțurile. Se întunecase bine de tot, dar spoturile de lumină, ieșite din iarbă, îmi ghidau pașii prin această sălbăticie minunată. Luna sângera slab deasupra capului meu îmbătat de miraj. Domnul Roșu știuse foarte bine cum să ne ademenească, lăsându-ne cu garda în jos înainte să ne cheme în casă. În holul imens – un patinoar din marmură – ne aștepta dezinvolt chiar el, Domnul Roșu. Era al dracului de mare. Ne-a întins o mână plină cu inele și vene groase. Unghiile erau într-adevăr făcute cu ojă roșie și miroseau a iarbă cosită. Avea buze cărnoase, ochii negri, părul împletit în coadă îi ajungea până la fund. Purta un kimono de culoarea vișinei putrede și la gât un lanț din aur ca un șarpe. Cei patru fotografi au fost imediat împrăștiați fiecare prin părți diferite ale casei. Le-a interzis să-l fotografieze, iar eu am rămas singur cu el. Se pare că nu mai locuia nimeni în imensitatea de casă. Pe șoferul care mă adusese îl mai zăream din când în când la geam, spionându-ne. Simțeam în spate umbra Domnului Roșu, cum mă inspectează lasciv. O umbră roșie ce se întindea peste tot, pe podele, pe pereți, pe tavan. Eu îi puneam întrebări din ce în ce mai personale, iar el îmi răspundea ambiguu, și uneori în limbi diferite. I-am atras atenția că nu înțeleg ce spune, iar el mi-a replicat că nu-i nimic. Desigur că asta era intenția sa, să se joace de-a șoarecele și pisica, să mă tăvălească prin ghicitori, să râdă de mine, să mă umilească. Nu am avut niciun fel de control asupra interviului. Aveam totuși la mine reportofonul, pe care i l-am ascuns. Îl simțeam în buzunar, fierbinte, gata să explodeze. Domnul Roșu fuma lung, prelung, elefantin, pierzându-se în norii grei, astfel încât de la un timp nu-i mai vedeam capul. În fiecare cameră prin care am trecut avea câte un acvariu plin cu piranha, la care se oprea și cărora le dădea de mâncare. *Copiii mei*, așa spunea. Acvariile erau limpezi și pline de pietre semiprețioase. Într-unul a lăsat să-i cadă un inel. Nu mi-a explicat de ce. Sincer, nici nu mă mai interesa. Mă simțeam sfârșit. Am coborât în pivniță, să degustăm din vinurile pe care le adunase de peste tot din lume. Unele erau îmbunătățite de el însuși. Mi-a declarat nonșalant că damigenele erau din diamante. Nu l-am crezut, evident. Am degustat vreo câteva zeci de soiuri, ajungând să mă îmbăt, până la urmă. Când am urcat scările, am alunecat și a trebuit să mă țin de el apucându-i mâna dreaptă în care avea port-țigaretul. Când m-am ars, am tras un țipăt scurt. S-a întors vădit afectat, mi-a suflat în palmă și mi-a oferit în semn de iertare port-țigaretul. Era din abanos cu argint, iar inițiale D. R. se combinau armonic. Sus, mi-a spus că ceilalți își făcuseră deja pozele și că fuseseră escortați acasă. În curte puteam vedea însă aceeași limuzină, cu șoferul lângă ea.

M-a poftit într-un cabinet de-al său, împânzit cu trofee de vânătoare, puști, arcuri, săbii și globuri pământești. Mi-a arătat o colecție rară de tratate

medicinale, niște planșe foarte detaliate cu corpul omenesc și niște poze vechi din cele două războaie mondiale. Lângă un avion stătea Saint-Exupéry.

Aici mi-a făcut o propunere periculoasă. Voia să lucrez pentru el, să-l ajut să-și scrie memoriile. Cu o singură condiție: să nu îi mai părăsesc niciodată proprietatea. Nimeni nu avea să mai știe de mine. O să am la dispoziție tot ce îmi trebuie, desigur. Eram beat, dar nu și prost. L-am refuzat, mulțumindu-i pentru ospitalitate, și am plecat acasă cu aceeași limuzină și cu același șofer. Abia așteptam să aud ce e pe reportofon.

Mi-am scris reportajul folosindu-mă de câteva dintre fotografiile făcute de ceilalți. De fapt fotografiile erau toate tablouri cu natură moartă, astfel că păreau identice. Eram curios să descifrez ce naiba spunea pe reportofon, ca să pot da marea știre. Am apelat la un specialist în limbi vechi. S-a dovedit în zadar. Înregistrarea vocii sale se deformase, iar acum se auzea ca un hârșâit static. Domnul Roșu mă înșelase de-a binelea. Am vrut mai târziu să vând port-țigaretul, dar, culmea, nu am reușit, deși primisem nenumărate oferte. Tot timpul intervenea câte ceva înainte de încheierea afacerii. De sărbătorile de Crăciun, mi-a fost spart apartamentul și mi s-au sustras mai multe bunuri, printre care și port-țigaretul. Valoarea lui, în momentul respectiv, era de aproximativ 250,000 de mii de euro.

În prezent nu mai lucrez la revistă, am avut niște neînțelegeri cu șeful pentru că nu am livrat la timp reportajele dorite. A urmat o perioadă de alcool și depresie, după care am vândut tot ce aveam mai de preț și m-am mutat din țară, într-un orășel din Germania.

Am lansat aici un amărât de cotidian. Știrile sunt trivialități trase la indigo. Am auzit întâmplător la radio că reședința Domnului Roșu a fost complet distrusă de un incendiu, cel de al doilea. Nici urmă de el, însă. Poliția l-a declarat dispărut, iar după câțiva ani, mort.

Nu mi-a părut rău, mă simțeam chiar eliberat, oarecum răzbunat, când am aflat și am decis să nu scriu despre el.

Într-o zi, am primit însă o carte poștală alb-negru. Pe față era o poză cu reședința Domnului Roșu, situată undeva la ocean sau mare. Pe verso nu era scris nimic, doar inițialele sale.

La scurt timp, am rămas fără cotidian și am intrat în datorii. Cu greu am reușit să revin clandestin în țară, ajutat de un prieten.

Am reușit să localizez reședința Domnului Roșu, dar nu am spus nimic nimănui de plecarea mea definitivă.

Când ne-am revăzut, avea părul tuns scurt, ochii verzi și baston. M-a primit în cabinetul său cu trofee de vânătoare, puști, arcuri, săbii și globuri pământești. Mi-a oferit o agendă din piele și un stilou. Am început să-i scriu zilnic memoriile, care au început să-mi înlocuiască propriile memorii. Nu-mi mai amintesc unde m-am născut, dacă am avut prieteni, familie, ce am profesat. Colecționez vin, fumez port-țigaret și îmi fac unghiile cu ojă roșie. Am un singur șofer. Vorbesc fluent mai multe limbi străine, unele limbi moarte. Lumea îmi spune aici *Monsieur Rouge*.

O FOTOGRAFIE DIN RAI

Uitarea creștea pe urmele pașilor lor. Tineri, pasionali, străbăteau culoarele noii vieți pe care tocmai o aleseseră. Departe de lume, de griji și de dureri. Călătoreau împreună cu trenul. Sângele lor curgea prin timpul dintre șinele de cale ferată. Afară, crengile înghețate pocneau. În aer plutea un miros de lemn încins și cafea.

Dintr-odată, orele se răriseră, decorul își schimbase hainele, praful căpătase nuanțe roșiatice, și un iz de înțelepciune copilăroasă se răspândise în aer. Cei doi nu știau că fuseseră surprinși fără voia, sau cunoștința lor, într-un timp biblic.

Una dintre miile de uși ale Paradisului se deschisese doar pentru o singură clipă, și-i poftise înăuntru. Micul compartiment devenise un colț de Rai pe un drum rectiliniu și monoton. El avea 25 de ani, iar ea 24. Împreună făceau, totuși, aproape o jumătate de viață de om. Iar în această viață de om stăteau momente de umbră, știință, revelație și nebunie. Dar asta nu mai conta câtuși de puțin. Inimile lor străbăteau la unison spații de angoasă și acalmie în același timp. O alchimie nemaivăzută. Erau pe o insulă închipuită de forțe străine lor. Totuși, lor li se părea firesc, ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat.

Fugiseră de-acasă ca să se căsătorească, împotriva dorinței părinților, împotriva vremii rele ce-i bântuise. Purtau cu ei, în adâncuri, amintiri negre și resentimente. Știuseră atunci că nu aveau să se mai întoarcă niciodată, că acasă însemna acum un lanț dulce-amărui dintre două verighete și o viziune neclară asupra viitorului. Iubirea devenise singurul lor sfetnic, cu sute de capricii și stări.

El ieșise pe culoar să fumeze. Trăgea fumul în plămâni cu lentoare, mângâlind stele zadarnice pe tâmpla geamului. Pe culoar lucrurile se desfășurau în ritmul lor obișnuit. Simțea cum trec prin el haite de lupi, semințiii, apusuri și zăpezi splendide.

Înăuntru, ea mânca cu sete un măr. Buzele i se încolăceau de jur împrejurul fructului, stârnind binele și răul. Afară ningea cu fulgi grei ca monezile. Deși în compartiment Grădina Raiului se strecurase pe nevăzute, afară iarna își dezlănțuia vrajba descriind ceea ce avea să devină mai târziu un moment de literatură.

Când se întoarse în compartiment, simțea că lucrurile se schimbaseră, că avusese loc un furt, o crimă. Vina începea să-l apese. Un dezgust profund îl încerca. Se gândea acasă, la părinți. Se gândea că-i trădase. Un plâns mut începea să-i dea târcoale. Își rezemă pierdut capul de umărul ei. Obrajii iubitei ardeau un Vezuviu ascuns. Mâinile îi tremurau ușor, în timp ce-l alinta și-l dezmierda.

El tăcea și respira tăcere. O ceață i se așeză pe ochi și înțelese că de acum încolo aveau să rămână singuri. Că nu mai puteau conta decât pe ei înșiși, pe minți și pe trupurile lor. Că trebuiau să-și găsească de lucru, să închirieze un spațiu și să încerce pe cât posibil să nu se urască zi de zi. Un cuțit le trecu prin suflet și se îmbrățișară avid, extrăgând din ei toate resursele și energiile de care aveau atâta nevoie. Colțul închipuit de Rai aproape că luă foc. Au deschis geamurile, lăsând să intre înăuntru un pic de realitate.

Trenul trecea ca o fantomă printr-un tunel nesfârșit. În întuneric, ochii lor se căutau nebunește, mâinile trăgeau de haine, de piele, de carne, gurile se mușcau, trupurile goale se sfărâmau în mii de cioburi colorate pe o insulă. Se refugiaseră unul într-altul. Compartimentul se încolăcise în jurul lor precum un șarpe și adormiseră îmbrățișați.

Noaptea trecuse peste păduri, peste ape, peste liniile de cale ferată, peste ei. Crepusculul își aruncase ochii înspre răsărit. Era aproape șapte dimineața când un fotograf trecu pe lângă ei, iubiții legănați în somn. Deschise foarte atent ușa, se furișă înăuntru, îi contemplă pentru câteva momente, scoase aparatul de fotografiat și le fură sufletul din micul Paradis. Aparatul de fotografiat, o altă mască a lui Dumnezeu.

Nu avea să știe niciodată că pusese piciorul în Rai, surprinzându-i pe Adam și Eva.

OMUL EVOLUEAZĂ

Pomii se zgribuleau, scoarța scârțâia ușor, aducând după ea miros de poduri ferecate-n basme, fructele strănutau și se rostogoleau pe jos, pieptănând neatent iarba.

Străzile începuseră să tremure, canalele plescăiau, obloanele băteau din ce în ce mai grav în case, dar în case oamenii erau deja obosiți, deja beți, deja ruinați.

Treptat, un fel de amețeală cuprinse întreaga lume. Lumea de pe la ghișee, lumea de la terase, lumea din subterane, lumea din oraș, și din celălalt oraș, din țară, și, ca să vezi, din întreaga lume.

Prognozele se aiuriseră cu totul, vânturile fumegau, mările înghețau și se dezghețau în neștire, temperaturile urcau și coborau, întunericul pălmuia aspru lumina, iar lumina se răzbuna orbindu-l.

Cutremurele și furtunile schimbaseră cu totul poziția lucrurilor, nu te mai puteai orienta după vechile repere, iar pictorii se pregăteau să lanseze noi curente.

Oamenii nu se mai înțelegeau între ei, parcă toți vorbeau chineză. Nu mai puteau distinge culorile, iar cerul căpătase o culoare necunoscută, pe care erau nevoiți să o învețe.

Punctul de maximă încurcătură fusese atunci când luna dispăruse, romanticii plânseră spânzurând de ziduri înalte poeme nesfârșite. Soarele își pierduse de tot logodnica niciodată celebrată, și soarele la rându-i se pierduse.

Oamenii de știință încercau să măsoare noile granițe ale Pământului, se explica fenomenul incredibil prin termeni precum: „absorbție de viciu universal", „măturare circulară de vânturi quijotene", „vacanța căii Lactee" și câte altele.

Filosofii făceau cârcei la limbă de atâta discurs, pământul pentru ei suferise o „crispare euforică", pe când psihologii credeau că acesta se află în *delirium tremens*. Între timp, apăruse o nouă generație de hipioți, care sărbătoreau schimbările cu noi droguri și cu noi teorii despre fericire și reîncarnare.

Se formaseră două partide, care duceau lupte crâncene: Partidul Vechiului Pământ și Partidul Noului Pământ, fiecare cu strategia și campaniile sale, fiecare cu aceleași veșnice minciuni.

În ce-l privește pe Dumnezeu, chestiunea era ceva mai delicată, căci Sfintele Scripturi nu pomeneau de o astfel de Apocalipsă. Dar, cu mult noroc și cu puțină credință, arheologii găsiseră în deșert, sub niște pietre, pagini noi din vechea Biblie, în care se descria perfect noul sfârșit de lume. În condițiile astea, mântuirea putea începe.

Cea mai mare descoperire a secolului, așa-zis *delirium tremens*, fusese dispariția cancerului și apariția unui alt fel de cancer. Asigurările medicale nu mai aveau nicio valoare, medicii confruntându-se cu noi și noi boli. Pielea se înăsprise, visele dureau uneori, auzul scăzuse, dar noroc cu creierul, care căpătă noi proporții, pentru a putea înțelege și susține schimbarea. Evoluția creierului îi făcea pe oameni să se gândească mai mult la ei înșiși, și mai puțin la ceilalți. Animalele suferiseră la rândul lor mutații, doar că nimeni nu mai era interesat să le studieze.

Știrile erau aceleași, problemele erau aceleași, credințele erau aceleași, doar oamenii erau altfel.

Omul evoluase, dar pășea rar, vorbea precipitat și dormea mult. Și poate cel mai important lucru, oricum cel mai mediatizat, era că apăruseră noi sporturi, care acaparau toate colțurile lumii, de la echitația pe caracatițe, la șahul suspendat. Sistemul de drept penal suferise o ușoară, aproape imperceptibilă modificare: furtul nu mai era incriminat, devenise o necesitate. Pedeapsa cu moartea fusese adoptată de fiecare stat, iar, în privința materiei familiale, fiecare se putea căsători cu fiește.

Omul evoluase.

Sub livezile de ape, o față mahmură scrâșnea printre dinți blesteme. Aseară, Prometeu, nenorocitul, îi adusese un izvor de vin și plecase. Nesupravegheat, se luase la întrecere cu licoarea, își pierduse echilibrul, dar, obișnuit să fie îndatorat, păstrase încă pe umeri Pământul. Zeus urma să-l mustre aspru pe prostul de Atlas,

slugă amărâtă, pentru isprava sa, însă asta când se va trezi la rându-i din beție.

45 °C

Noaptea cădea ca o statuie peste capetele de copii speriați, adunați în jurul focului, ascultând fascinați mărturii imprecise, stranii și cumplite din gura vrăjitorului povestitor.

Fuseseră trimiși în tabăra de vară să învețe să facă focul și alte trucuri subtile, să se distreze și să adune fructe, apă, lemne și pietre pentru așa-zisele treburi de zi cu zi. Acum, stăteau unul într-altul cu sufletul în gură, încălzindu-l, ascultând poveștile uimitoare spuse de profesorul de istorie, conducătorul acestei tabere de vară.

Când ajunseră în cort, fiecare tremura și se gândea la ce-i fusese povestit, nevenindu-i să creadă, minunându-se și înfricoșându-se deopotrivă, adormind cu mintea în poveste.

Erau 15 copii de generală, cu vârste cuprinse între 7 și 12 ani, și toți erau înnebuniți după profesorul de Istorie, domnul Aurelian. Alături de domnul Aurelian mai era și doamna de română Relia și șoferul autocarului, domn' Iaru. Tabăra se ținea la poalele Muntelui Verde, de la culoarea ce o aveau zăpezile de pe pisc. Mai era doar o zi de petrecut și urmau să se întoarcă acasă, povestind ce au făcut și ce au învățat în tabără.

Dimineața, copiii se spălau pe față la râu, se împingeau, se trăgeau de haine, își puneau piedică, râdeau la întâmplare, se înjurau confuz, sărbătoreau într-un mod neclar noua zi, aproape uitând de poveștile depănate cu o seară înainte.

Astăzi, aveau să facă tot ce voiau ei, la fel ca în toate zilele de până acum din tabără, căci domnul Aurelian prefera să nu urmeze vreun plan bine definit, oferindu-le libertate deplină, pregătind întreaga zi poveștile de groază ce urma să le spună.

Doar doamna Relia se ținea după ei, punându-i să se strângă în cerc, să bată din palme, să miște din picioare, să cânte, să facă exerciții în aer liber, să se întreacă între ei pentru o ciocolată sau o pungă de pufuleți, să-și spele hainele la râu, să împletească coșuri din nuiele, să facă arcuri, să o ajute la

pregătitul mesei, lucruri care dădeau o ordine zilei, creând o ambianță plăcută, făcând-o să se simtă responsabilă și binevoitoare, totodată. Iaru, șoferul, fuma îndelung la umbra unui copac și, din când în când, mai discuta câte ceva cu profesorul Aurelian, printre care politică și alte nimicuri.

Copiii ascultau atât cât puteau de doamna profesoară Relia, dar așteptau de la ora șase încolo să se lase odată seară, ca să se strângă în jurul focului și să se lase îngroziți de poveștile noi.

Seara mult așteptată veni. Ultima seară din tabăra de vară. Povestitorul Aurelian făcuse deja focul, se mânjise cu cărbuni pe față și făcea ochii mari, gata să-i mănânce parcă pe copii, fidelii săi ascultători. Doamna Relia dădea din cap a nemulțumire, oftând ușor, dar și ei îi plăceau poate la fel de mult poveștile, doar că nu se cuvenea să se arate prea entuziasmată. Iaru fuma și tăcea. După ce-și căutară locul un timp, povestea începu strecurându-se ca o rafală de vânt printre ei. Dragoni roșii și fioroși, prințese albastre și subțiri, prinți albi și puternici, pitici verzi și amuzanți, căpcăuni urâți și răi, ape înspumate și învolburate, comori uitate în timp, spade de argint, pumnale de aur, păduri pline de fiare, capcane neașteptate și lupi flămânzi se amestecau într-un peripluu înfiorător. Profesorul Aurelian, transformat în totalitate în povestitor, făcea gesturi largi, se plimba printre copii, se încrunta, se strâmba, își schimba parcă fața, creștea și scădea, se înroșea și înghețа și-i răpea cu el pe copii în poveste. Aceștia erau serios terifiați de aventurile prin care treceau, de la un capăt la celălalt, și sperau să iasă cu bine din această nebunie de poveste. Profesorul se întrecuse pe el, ca niciodată. Cel mai mic din tabără, Sebi, se speriase atât de tare, încât aproape că nu mai putea să respire. Se făcuse roșu la față și era mai-mai să cadă din fund; noroc cu doamna Relia, care îl luă cu ea la culcare, pe când ceilalți de abia, de abia ieșeau cu viață din povestire. Toți dormiră un somn greu, cu întreruperi, așteptând cu nerăbdare zorii noi de zi.

De dimineață, doamna Relia arăta ca o fantomă, căci ăla micu' făcuse peste noapte febră, tremura și băiguia cuvinte. Îl apostrofă neconvingător pe Aurelian, adunaseră în grabă lucrurile și porniră la drum. Îl ținea strâns în brațe, iar Sebi delira. Ceilalți copii tăcură aproape tot drumul. Când ajunseră la școală, Iaru rămase cu copiii, iar Relia și Aurelian plecară la spital, cu Sebi. La spital asistenta îi luă temperatura. 45 °C. Îi făcu o injecție, să-l liniștească, și se duse împreună cu doamna Relia după domnul doctor.

În timp ce domnul doctor era căutat, Sebi își mai reveni în fire și spuse încet, aproape stins, către domnul Aurelian:

— E adevărat?

— Ce să fie adevărat? îl întrebă acesta.

— Povestea, răspunse micuțul.

— Ah, păi e doar o simplă poveste, nimic mai mult, spuse domnul Aurelian.

— Dar e adevărat? repetă copilul.

— Poate, poate că e adevărat, îi spuse acesta, sărutându-l pe frunte.

Când ajunseră în sală, Sebi stătea în fund zâmbind, îi scăzuse febra și se juca leapșa cu profesorul lui preferat.

JUCĂTORII DE SNOOKER

Venise momentul mult așteptatei finale de la Sheffield, între doi maeștri ai bilelor. În Teatrul Crucible, spectatorii stăteau încordați, anticipând un meci de o calitate înaltă. Cei doi jucători se cunoșteau perfect și erau maeștrii ai jocului până în cele mai mici detalii. După ce și-au dat mâna, aveau să rămână cu ei înșiși pe tot parcursul meciului. Snookerul însemna un joc de concentrare continuă, în care matematica bilelor, finețea și exactitatea loviturilor, reglarea permanentă a puterii execuției, strategia și atitudinea se combinau în nenumărate posibilități și în nenumărați nervi pentru a da cel mai bun rezultat. Amândoi știau că la un moment dat cea mai importantă era răbdarea și voința de a reveni în joc, indiferent de rezultat. Se măcinau cu îndemânare unul pe celălalt; doi gentlemeni care se executau cu precizie și siguranță. Nimic nu era lăsat la voia întâmplării. Norocul nu avea ce să caute într-o finală de campionat mondial. Nu între doi foști campioni mondiali. De-a lungul partidei, fiecare jucător a trebuit să aștepte rând pe rând câte 30, 45 de minute în fotoliu, suspendat în gol, fără să facă nimic, doar să privească cum celălalt câștigă. Fotoliul devenea atunci un iad, iar în acele momente jucătorul era cel mai singur om de pe pământ. Tacul îi era nefolositor, rece și indiferent. Singurătatea i se așeza pe piept, apăsându-l. Tot ce putea să facă era să-și repete în minte lovituri, să revadă jocurile anterioare și să revină mental în meci. Meciul între cei doi foști campioni era cât se poate de echilibrat, fiecare jucător ținându-l pe celălalt în gardă. Presiunea meciului crescuse atât de mult, încât puteai simți cum jucătorii se freacă de liniile invizibile de tensiune, făcând să răsune tunete în mintea spectatorilor. Fiecare jucător a condus de-a lungul finalei, dar diferența nu a fost niciodată mai mare de trei. Era o finală care, în timp ce se juca, devenea clasică. Spectatorii stăteau pe muchie de cuțit, aplecați asupra favoriților care erau prinși într-o arenă de foc, lei și săbii. Mintea lega mâna de tac, iar tacul lovea bila albă, construind urme de o frumusețe rară. Ah, câtă complexitate, câtă măiestrie și câtă perfecțiune! Totuși, jocurile erau presărate, din când în când, cu greșeli copilăroase, care făceau Teatrul Crucible să murmure, să se foiască, să zumzăie, să furnice și să clocotească. Cei 1000 de oameni se transformaseră într-o masă neagră, vâscoasă, aproape impenetrabilă. Între pauze, spectatorii schimbau replici scurte și tăioase, fiecare apărându-și favoritul și exagerând despre ce o să se întâmple în repriza următoare. Se consumase din ce în ce mai mult alcool, iar cei 1000 de oameni ajunseseră într-o stare de euforie deplină.

Pe tabelă scorul era 14-13. În jocul 28, lucrurile se complicaseră, bila neagră era blocată, bila roz era pe manta laterală de parte dreaptă și nicio bilă colorată nu era pe punctul ei. Amândoi jucătorii intraseră în jocul de siguranță, având de abia câte 33 și 37 de puncte adunate după o oră de partidă. Un snooker în spatele bilei verzi îi adusese câteva momente de respiro, dar știa că pe masă mai erau suficiente puncte pentru ca celălalt să câștige. Teatrul Crucible parcă se lăsase cu totul peste capetele celor doi și nu mai era niciun pic de aer de respirat, în afară de cel dintre bilele roșii și pozițiile viitoare ale bilei albe. După încă o oră, cei doi erau lac de apă, iar câștigătorul nu mai putea nici măcar să schițeze un zâmbet. Fusese cel mai lung joc din istoria campionatului mondial. În acel joc, oboseala și încordarea își lăsaseră amprenta. Ridurile de pe fețele lor se adânciseră, părul și unghiile le crescuseră, ritmul cardiac variase mult. Amândoi jucătorii se simțeau ușurați, aproape fericiți că ieșiseră cu viață dintr-un masacru de celule, nervi și neuroni. Mergeau cap la cap, iar snookerul devenise de-a dreptul înfiorător. După zile bune de snooker, jucătorii se aflau la egalitate, 17-17. Se aflau în ultimul joc din cea mai mare finală jucată vreodată în snooker. Snookerul fusese demolat și reconstruit din nou de cei doi mari campioni. De-a lungul zilelor, câțiva spectatori leșinaseră în sală de la temperatura ridicată și de la emoții, iar comentatorii de abia mai ziceau câte ceva la câte un sfert de oră. Cei doi jucători de snooker și-au întins mâinile și ultimul mare joc de sooker dintre ei a început. Fiecare a avut șansa să revină la masă de mai multe ori și să închidă meciul, dar nu a reușit. Au ajuns la bilele colorate și, după momente infernale de joc, finala de snooker avea să se termine prin repoziționarea bilei negre. Ce finală de vis!

Însă, după primele două lovituri, cei doi jucători nu au mai reușit să se ridice din fotoliu, au rămas stană de piatră. Partida de snooker îi extenuase în totalitate. Nu mai clipeau, nu mai respirau, nu mai mișcau niciun mușchi. Rămaseră pur și simplu cufundați cu totul în ei înșiși. Mințile li se metamorfozaseră în cele două bile de pe masă, bila albă și bila neagră, iar finala nu avea să mai fie încheiată vreodată.

MUȘUROIUL DE FURNICI

Vară. Abia aștepta să-și termine de mâzgălit lecțiile și să respire aerul cald și aromat de afară. Mâncă fără să se gândească la mâncare, se spălă repede pe mâini, se îmbrăcă pe ghicite, își puse șapca plină de insigne și de ulei pe cap și ieși ca un titirez pe scări. Răcoarea casei scărilor îl făcu să tresare și să strănute. Nu mai cunoscuse senzația aceasta până acum și avu primul moment de revelație din viață, fără să știe. De pe balcon, mama îi strigă: *Vezi să nu faci vreo prostie!*. Tot timpul îi atrăgea atenția să nu facă vreo prostie, păi cum altfel ar mai fi putut să se joace. În pod prinsese cu ligheanul porumbei, pe câmp vânase libelule și greieri, la râu prinsese broaște și le zdrobise de pietre, avusese norocul și legase o pisică de creanga unui copac, dar a dracului scăpase, furase de la vecini toate cârpele și prosoapele puse la uscat pe sârmă, pusese petarde în țevile de eșapament și aruncase după câini cu pietre de fiecare dată când se ivise ocazia. Asta era distracția sa preferată. Ce altceva era de făcut vara la țară? Vacanța dura trei luni de zile, dar trebuia să învețe în fiecare zi câte trei, patru ore, căci mai nou maică-sa îi îndesa pe gât vioara. Ura din toată inima scârțâitul și văicărelile pe care le scotea vioara, și într-o noapte se trezi dintr-un coșmar fără chip și-o aruncă pe geam, direct în straturile de salată din grădină. A urmat o pedeapsă de două săptămâni, fără ieșit din casă, fără suc, fără fructe și fără dulciuri, doar lecții peste lecții. În schimb, a primit o nouă vioară, pe când la cea veche cânta sperietoarea de ciori din grădină.

Își luă undița ascunsă într-un ghioșc construit de el și merse să pescuiască. Săpă după niște râme și aruncă vreo oră fără să prindă nimic. Se plictisi, iar muștele îl scoteau din sărite. Nu știa ce să facă, nimeni nu era pe nicăieri și îi era poftă de o înghețată și de o baie la șstrand. Dar nu avea voie să meargă fără părinți, căci le era frică să nu se înece, chiar dacă el știa să înoate fără probleme, doar că odată îl prinseră cârceii ca niște mâini invizibile și-l traseră în jos, și-i intrase apă pe gură și pe nas, și a trebuit să-i maseze maică-sa piciorul ca să-și revină. Îi fusese rușine și teamă, totodată, de această slăbiciune neașteptată a corpului. Îi rămăsese în minte o amintire neagră precum

un paianjen, care își lăsa plasa de venin peste el. Nu știa ce să facă ca să o convingă pe maică-sa că nu vrea să mai exerseze la vioară, dar nici nu voia să se apuce de altceva. Taică-su nu se amesteca în astfel de probleme. El avea de obicei câte ceva de lucrat la birou. Nu înțelegea cum de maică-sa descoperea tot timpul ceva ce nu-i plăcea, de ce nu îl lăsa în pace. De ce trebuia să meargă la volei, de ce trebuia să o ajute la gătit, să meargă în piață, să-l ajute pe bunicu' în grădină, să-și facă ordine în cameră, să citească, să rezolve exerciții la matematică, și de ce trebuia să se culce devreme. Drama asta îi rodea mintea în continuă expansiune și-l făcea să o urască în taină pe maică-sa; o ură împletită cu o iubire precum un goblen, care îl făcea uneori să se zvârcolească noaptea în somn și să plângă pe ascuns în grădină.

Gândurile își pierdeau tonusul în căldura de afară și se duse la cișmea să-și potolească setea. Apoi sări în livada de peste drum și se cățără într-un măr. În urcare se zgâria de crengi, dar îi plăcea senzația combinată cu satisfacția de a mușca din măr. Nu mânca de tot niciun măr, doar îi plăcea să muște din ele și să le arunce cât mai departe. Transpirația se lipise de el precum rășina și-l irita. Urcă tot mai sus și văzu în lumina puternică pădurea de lângă deal.

Nu știa încă ce să află dincolo de pădure și era curios să afle. Se jucase de nenumărate ori de-a v-ați ascunselea și se războise cu ceilalți copii, dar nu trecuse de partea cealaltă. Rupse o creangă și-și făcu o sabie potrivită pentru orice l-ar fi așteptat dincolo. Pădurea era mică, dar lui i se părea uriașă; pe jos găsi sticle, păpuci rupți, capace și tot felul de boarfe. Începu să le strângă, dorind să facă un foc. Adună lucrurile într-o grămadă, care arăta ca un șobolan chinuit, și le dădu foc. Șobolanul răspândi un miros îngrozitor ce-l făcu să amețească, împingându-l în sus, pe potecă. Aluncecă și se împiedică de un mușuroi de furnici. Le văzu printre picioare cum mărșăluiesc în torente, înăuntru; furnici roșii, mari, retrăgându-se din umbra sa de copil. Mușuroiul era cât el, negru și groaznic. Începu, cu acea satisfacție pe care ți-o dă ruperea unei bube, să-l zgândere. Îi trase niște șuturi, dar mușuroiul era tare și simți cum îi vibrează în picior durerea. Se urcă pe el și începu să sară. Se izbi din fugă de el, aruncă cu pietre și-l lovi cât putuse de tare cu sabia. Mușuroiul nu dădea niciun semn de slăbicune, pe când el era ud leoarcă. Atunci, coborî la foc, luă cu sabia niște boarfe, care încă mai ardeau, și le îndesă prin crăpătura din față, înăuntru. Nu dură mult și fumul începu să se ridice din mușuroi, roșu ca focul din vatră. Nu mai văzuse așa ceva până atunci. Dădu cu mâna prin fum și-l arse. Din mușuroi, ieșiră furnicile în valuri, cuprinzându-i tenișii, picioarele, mâinile, gâtul, capul. Simțea cum îi ard fața și mâinile, și simți din nou acel sentiment de rușine și teamă, avut la șstrand. Furnicile curgeau șiroaie din mușuroi, iar fumul roșu se întindea prin pădure, ridicându-se deasupra ei ca un nor. În timp ce marea roșie de furnici îl înghițea, știa că o scape de repetițiile la vioară și zâmbi. Seara, părinții i-au găsit doar șapca murdară lângă mușuroi și s-au întors plângând acasă pe furtună.

UN CAP PLIN DE ȘERPI

Toți îl iubeau și-l urau în același timp. Avea ceva ce nimeni nu avea. Avea ceva ce te atrăgea și te speria, totodată. Avea ceva de legendă și mit. Ceva absurd și extraordinar. Iar acel ceva era părul său. Lung, bogat și creț. Stătea plin de emfază pe capul său de elev de liceu de clasa a unsprezecea dintr-un orășel geu de găsit pe hartă, și crea invidie în rândul elevilor și al profesorilor, cel puțin o dată pe zi. Dar toți, absolut toți, doreau să pună, la un moment dat, mâna pe el, căci uneori, conform cu stările sale interioare, pe care nu era capabil să le exprime, darămite să le explice, părul său căpăta viață. Se unduia, se îngroșa, se arcuia, se încolăcea, se zbătea și devenea un cuib de șerpi. Șerpi de toate dimensiunile și culorile se mișcau în capul său, intimidându-i pe ceilalți și provocându-i să se mire ca proștii. Șerpii erau foarte protectivi și instabili și fuseseră cazuri când la ora de sport, în timp ce juca baschet cu colegii de clasă, îi mușcaseră fără niciun avertisment. Noroc că nu erau veninoși. Mușcătura le lăsase mai multă spaimă decât durere, și fuseseră cazuri când își pierduse ceva prieteni. Nu însă pentru mult timp, căci curiozitatea îi făcea să-i dorească din nou compania. Nu era un elev de 10 la nicio materie. Răspunsurile sale la ore mai mult bulversau și îi făceau pe profesori să-l creadă fie complet tâmpit, fie genial, iar colegii săi rămâneau neîncrezători. Eminența sa consta în șerpii de pe cap. Iar acest contrast, cât se poate de evident, crea un sentiment de enervare tăcută. Șerpii îl scoteau din orice fel de încurcătură. Erau comoara sa neprețuită, doar a sa. Totuși, profesoara de matematică îl găsea drept un nătâng imposibil și labil psihic și fusese cât pe ce să-l lase repetent cu un an în urmă, dar consiliul profesorilor se opusese acestei prea drastice hotărâri, și el trecuse pe nemerit clasa. De atunci încolo, nu îl mai scosese niciodată la tablă și îi semnase în lucrări doar nota de trecere, deși el era incorigibil de maxim doi. Era singur la părinți, iar aceștia îi făceau toate poftele, chiar dacă nu erau bogați și chiar dacă șerpii îi mușcaseră și pe ei, de mai multe ori, chiar. Era o vedetă care nu avea niciun talent, nicio aptitudine, nicio preocupare, și totuși era special, era diferit, era unic. Avea șerpi în cap. Nimeni nu înțelegea de ce dracu' tocmai el avea șerpi în cap. De ce nu avea șerpi în cap profesorul de filosofie, sau profesoara de religie, sau fata aceea din clasa paralelă, nesimțit de frumoasă. Unii dintre colegi începuseră să-și dea seama că nu era cine știe ce de capul lui, în afară de lighioanele ălea, și totuși nu se puteau abține să nu-l pândească în recreații sau chiar când mergea singur spre casă. Unii făcuseră într-o zi greșeala să-l urmărească, să-l prindă și să-l lege cu o funie – furată din sala de sport – de un copac și să-l sâcâie. Ei bine, atunci șerpii se dezlănțuiră. Se zvârcoliră în capul său și se multiplicară și luară proporții gigantice, rupseră funia și le lăsară adolescenților rebeli niște semne pe față până la adânci bătrânețI. Doi dintre ei, cei care puseseră la cale pozna, aveau să fie exmatriculați. După această întâmplare, lumea căpătase mai multă frică și mai mult respect pentru el. Înțeleseseră perfect că nu era de joacă cu un asemenea caracter. La sfârșitul clasei a unsprezecea, înainte de vacanța de vară, în timp ce-și ducea indiferent la catedră teza la limba latină, i-a surprins zâmbetul. Un zâmbet subtil pe un chip visător. Nu o observase deloc în toți anii aceștia. După ore, a avut norocul ca ea să-i vorbească, iar el să-i accepte, bâlbâindu-se, invitația în oraș la o bere. În seara aceea se plimbară prin parc, se ținură de mână și se sărutară. Șerpii săi deveniră un buchet colorat agățat de tăișul Lunii. Cât ținuse vara, fuseseră văzuți împreună peste tot: la mare, la munte, la festivalul rock din capitală. Mâncau în draci înghețată, se sărutau cu poftă și se iubeau nespus. El era îndrăgostit lulea, iar șerpii luaseră cu totul locul părului, iar ea îi mângâia romantic și-i dezmierda, și-i lăsa să coboare lin pe mâinile ei, să i se scurgă calm între sâni, să i se încolăcească domol în jurul gâtului. Era, totuși, obositor să doarmă cu șerpii în cap, din pricina sâsâitului continuu, dar se obișnuiră și cu asta. Vara se terminase și se întoarseră împreună la școală. Era un an greu, căci urma bacul. Mergeau împreună la bibliotecă, ea îl ajuta cu temele, el cu căratul cărților; vorbeau de facultăți, el voia să dea la litere, poate, ea la calculatoare, cu siguranță. Oricum nu conta, cât timp se aveau unul pe celălalt. Luară bacul amândoi, ea cu note mari, el cu nota șapte. De ziua ei, îi făcuse cadou un șarpe mic, frumos, albastru cu verde.

Îl ținea într-un acvariu, dar uneori îi dădea drumul prin casă, deși părinților nu le plăcea asta. El începuse să iasă tot mai mult în oraș, să se distreze, să se descopere. Aflase că alcoolul nu-i făcea bine nici lui, nici șerpilor, așa că renunțase să mai bea. În schimb, ea stătea mai mult pe acasă, învăța încontinuu și se vedeau doar în weekend, de obicei sâmbăta. El începuse să fie tot mai deranjat de puținul timp petrecut împreună, de tânguielile ei matematice și de cearcănele adânci de sub ochi. O tot bătu la cap că nu-i mai convine situația, îi reproșă că nu mai e atrasă cu adevărat de el, că nu-l dorește decât pentru șerpii săi, că e o egoistă și o vanitoasă, de ultimul cuvânt nefiind foarte sigur dacă i se potrivea. Iar ea decise înainte de sesiune să pună capăt relației. Dintr-odată, își recăpătase libertatea, se simțea întreprinzător, plin de idei și de noi energii. Trei luni de zile nu o sunase deloc, picase aproape toate examenele și avusese parte de niște săruturi în câteva seri lipsite de importanță. Dar cumva, pe neașteptate, începuse să i se facă dor de ea. Șerpii îl agasau, iar lui îi părea rău de cum se terminase relația și dorea să o aibă din nou. Ieșiră împreună și povestiră, doar că ea nu mai era interesată de el. Ce a fost a fost. Dorea să se concentreze pe facultate și dorea să se transfere, de la anul, în capitală. Credea că acolo are să aibă mai multe oportunități. El îi spuse că o să vină cu ea, că o să facă totul pentru ca ei doi să fie mereu împreună, să fie fericiți, dar nu reuși să o convingă nicidecum. În următoarea lună, se simți tot mai descurajat, mai iritat, mai nesigur și mai singur. Intrase în depresie, doar că el nu știa asta. Ajunsese să se plângă cu fiecare ocazie pe la toate mesele cunoscuților, iar aceștia începuseră să-l evite. Aflase că nu avea niciun prieten cu adevărat și că toți îl vorbeau de rău. Șerpii deveniseră de pe acum negri și lucioși ca zborul corbilor. Plin de disperare, neputincios și nervos, începuse să o urmărească când ieșea de la facultate, iar într-o zi îi plânse în brațe, regretă, o înjură și o blestemă. De atunci încolo avea să o urască pentru totdeauna.

Nopțile păreau să se fi oprit în loc, în timp ce ura creștea în el, iar veninul creștea în șerpi. Își jurase că o să schimbe totul la el și se decise să înceapă cu părul.

Trebuia să facă cumva ca șerpii să adoarmă ca să poată să-i taie și să scape de acest blestem. Cine mai pomenise șerpi în cap!?

Doar că șerpii ăștia negri și lucioși stăteau treji în permanență, iar asta îl scotea din minți.

Dar avea un leac pentru ei: muzica. Observase că atunci când asculta muzică, șerpii intrau într-un fel de transă și păreau să doarmă cu ochii deschiși, timp în care puteai să faci aproape orice cu ei.

Noaptea puse muzică, iar șerpii intrară toți în transă. Luă foarfeca și începu să le taie, rând pe rând, capul. Îl rată însă pe unul, iar acesta se trezi din stare, iar odată cu el se treziră și ceilalți. Îl mușcară de față, de ochi, de gât, de buze, de mâini. Toate gândurile, dorințele, regretele și visele sale se amestecară fatal cu veninul.

Dimineața, părinții îl găsiră plin de sânge și cu o explozie în loc de față. Moartea sa adusese și dispariția șerpilor. Nu se găsise nicio urmă de șarpe în toată casă, de parcă intraseră în pământ, sau la loc în capul său ciudat și adolescentin.

Mai rămăsese, totuși, unul singur, cel din acvariul fostei sale iubite. În aceeași noapte, șarpele cel mic și frumos, albastru cu verde, crescu dintr-odată enorm, sparse acvariul, se înfășură ca o cămașă de forță în jurul ei și o strânse sufocându-i viața, după care, cu o lentoare sălbatică, o înghiți și dispăru la rândul său.

NEICA NIMENI

De ceva timp, cineva mă urmărește. Pas cu pas, umbră cu umbră. Uneori, simt cum intențiile sale, încă necunoscute mie, îmi dau târcoale. Alteori, simt cum privirile sale se năpustesc asupra mea ca o hoardă de barbari beți. De la un timp, parcă trăiesc într-un acvariu pus pe jar. La lucru transpir abundent, consum din ce în ce mai multă apă de la rezervorul de pe hol, mă duc des la baie să urinez, iar apor mă spăl pe față. Am ajuns să-mi schimb chiar și câte două cămăși pe zi. Mi-e frică, pur și simplu frică. A început să mă obsedeze acest individ sinistru și periculos care întreabă de mine săptămânal la Biroul de Resurse Umane, îmi salută prietenos vecinii, bea o bere în oraș cu prietenii mei, le scoate la cafea pe prietenele mele. E extraordinar de intruziv, de abuziv, dar în același timp rămâne perfect anonim. Nu știu cu exactitate cine e; mi se pare că l-am surprins în oglina retrovizoare de vreo câteva ori în timp ce mergeam la cumpărături, dar nu pot fi sigur. E un nenorocit de spion. Dar nu știu ce dracului poate să spioneze la unul ca mine. Sunt un om cât se poate de obișnuit. Obișnuit să lucrez la o firmă de facturare pentru o firmă din Germania. Obișnuit ca la sfârșit de săptămână să ies în oraș la câte o poveste cu prietenii mei, aceiași prieteni din liceu. Obișnuit să mă îmbăt ocazional, obișnuit să am relații destul de rar. Obișnuit să am părinții încă în viață. Obișnuit cu ei ca oameni obișnuiți. Deci, indubitabil, nu ies cu nimic în evidență. Starea de normalitate a fost întotdeauna pentru mine o stare de actualitate. De unde atâta interes pentru unul ca mine?! Nu știu. Mă apasă această stare de incertitudine. Mă obsedează chiar. Sunt doar un om obișnuit. Din câte am înțeles, de săptămâna trecută individul s-a mutat la mine în cartier, poate chiar la mine în bloc. Locuiesc într-un bloc cu 10 etaje, nu-mi știu toți vecinii și, de altfel, nu mă interesează cine sunt și ce fac. Îmi văd de treaba mea. Am ajuns să dorm prost, mă doare capul aproape întreaga zi, mi-e greață, mi-e lehamite și mi-e sete continuu. Dracu' să o ia de apă! E culmea! E de-a dreptul exagerat! Astăzi, cineva mi-a lăsat la poartă un colet, fără să se semneze. Portarul mi-a tras cu ochiul ca un complice imbecil. I-am surâs tâmp și m-am dus la birou. Eram, desigur, surprins. Pachetul era foarte ușor, dar nu am vrut să-l desfac pe loc, deși mă rodea curiozitatea. L-am ascuns într-un sertar și mi-am văzut mai departe de treabă. Aveam mult de muncă și trebuia să recuperez vreo două rapoarte cruciale. A trebuit să rămân peste program. Când am ajuns acasă, am luat repede un cuțit și am tăiat sforile. Și ce să vezi! Înăuntru nu era nimic. Absolut nimic. Nicio urmă de praf, nicio urmă cătușă de mică de speranță. Nimic. Își bate joc de mine. Tipul ăsta e un nesimțit, un, un... grobian. Crede că-și râde de mine, că mă face să sufăr, că mă terorizează cu toate micile lui tertipuri? Ei bine, da, într-adevăr, mi-a prins mintea în plasa sa invizibilă, de sârmă ghimpată. Nu-i nimic, fac eu cumva să-l prind și să-l iau la... întrebări.

A fost o săptămână grea. Vineri m-au dat afară de la lucru. Restructurări. Cel puțin acum am mai mult timp pentru mine, mai mult timp să trag cu urechea, să-mi păzesc atent spatele, să-l descopăr pe maniac.

Știu că-mi urmărește fiecare mișcare, fiecare gură de aer, fiecare strop de transpirație. Îl simt cum se strecoară lângă mine în lift, la toaletă, în mașină, parcă ar fi Omul Invizibil.

De bine, de rău, am reușit pentru un timp să-mi iau gândurile de la acest lunetist, căci l-am ajutat pe unchiu-miu la firmă cu niște contabilitate și alte mărunțișuri. Dar acum nu mai are nevoie de mine, și-a găsit pe altcineva mai ieftin. Încerc să lucrez pe cont propriu, să fac freelancing, dar nu prea găsesc așa-zise proiecte pe seama mea. Întreb în dreapta și în stânga de job-uri. Nimeni nu știe nimic, dar toată lumea lucrează. Situația e din ce în ce mai gravă. Taxele se adună, întreținerea nu stă pe loc, iar chiria crește. Proprietarul a dat buzna peste mine toată săptămâna, cu persoane interesate de apartament. Ce să fac, a trebuit să mă mut înapoi la părinți. Norocul meu că sunt încă în viață. Am 35 de ani, locuiesc cu ai mei și-mi caut de lucru. Frumos CV. Dar, de când stau cu părinții, nu mai întreabă de mine, nu mai mă urmărește, și-a pierdut subit interesul. Pe furiș m-a inspectat, și pe furiș m-a expediat. Mă gândesc că poate s-a mutat în locul meu, în chirie. Mă mănâncă să aflu asta și am început să mă plimb prin zonă, să-mi cumpăr țigări de la chioșc, deși nu fumez, să mă

bag în seamă cu vecinii, dar nicicum nu reușesc să aflu ceva despre el, și cu atât mai puțin să-l întâlnesc. În cele din urmă m-am dus la administratorul blocului și l-am întrebat cine este cel care s-a mutat în locul meu.

Cine să fie, unul Neica Nimeni, mi-a trântit-o administratorul.

ALB-NEGRU ȘI PE MUT

M-am trezit cu oboseala în piept, mușchii mă dureau de la băutură și o tristețe îmi rodea răbdător din tâmpla dreaptă. În cameră era întuneric ca cenușa. M-am întins anevoie după paharul cu apă așezat pe jos, lângă pat. Mi-era sete, foame, rău și lehamite, în același timp. M-am dus amorțit la baie, m-am spălat pe ochi, am căscat adânc și am mai băut o cană de apă. Mi-am dat seama că era foarte de dimineață, căci lumina de abia se strecura printre obloanele sparte de timp. De obicei nu mă trezeam așa de devreme după o noapte plină de fervoare pe o insulă de cocktailuri. Am deschis televizorul ca să-mi anulez conștiința și să adorm. Toate canalele erau alb-negru și fără sunet. Oricum, nu mă interesa să ascult nimic, dar mă obosea cititul, așa că l-am oprit. Mi-am aprins o țigară și am mai lenevit o bucată de timp peste propriul puls.

Nu reușem să mă culc la loc, așa că am tras draperiile. Afară era o atmosferă cenușie, cred că se pregătea să plouă toată ziua și era îngrozitor de cald. M-am uitat la ceas, arăta, surprinzător, ora trei după-amiaza. Am mers în bucătărie, mi-am prăjit niște ochiuri și niște cârnați, mi-am făcut o cafea la ibric, am mai fumat două țigări și m-am dus să fac duș. Era sâmbătă și mă gândeam să trec prin centru la o cafea și o partidă de cărți sau de inepții, depinde pe cine găseam pe acolo. Când am ieșit afară, totul s-a întunecat pentru mine, prevestind dezastre. Trebuia să mă fi dus la un control oftalmologic de trei luni de zile, dar am tot amânat din cauza unor fleacuri. Vecinul stătea pe bancă și făcea, ca de obicei, o integramă. L-am salutat, și-a ridicat capul și mi-a vorbit, nu am auzit ce mi-a spus, i-am zâmbit scurt, mi-am scos motocicleta din garaj și am plecat. La stop, mi-am dat seama că într-adevăr nu prea distingeam culorile. Când am ajuns în piață, la Bistro Lollipop, atunci m-a izbit ca un marfar. Nu numai că nu mai vedeam deloc culorile, dar nu auzeam nimic din ce vorbea lumea, deși, în rest, auzeam perfect.

Auzeam toate sunetele produse: espressorul fierbând cafeaua, clinchetul paharelor, mișcarea continuă de la mese, mașinile ce intrau și ieșeau din piață,

uguitul porumbeilor, vântul suflând ușor peste mine. Eram parcă prins într-un film alb-negru, în care lumea amuțise, dar lucrurile nu. L-am sunat pe Oli, auzeam cum sună, dar nu l-am auzit vorbind după ce mi-a răspuns. L-am dat pe speaker, nimic. I-am dat mesaj, dar mi-a răspuns că sunt prea tripat și că ne vedem mai pe seară, căci e în continuare mahmur. Am mai sunat trei prieteni, dar nu mi-au răspuns, era doar patru jumate. Nu știam ce să fac, așa că m-am dus acasă. Vecinul intrase deja în casă. Am sunat la sonerie, dar evident că nu mi-a răspuns nimeni. Am urcat în apartament, am dat repede drumul la televizor pe BBC News, de parcă așteptam să-mi explice cineva foarte competent anomalia mea ca un caz deja răspândit prin toate colțurile lumii. Auzeam în minte vocea liniștitoare a lui David Attenborough cum îmi spune: *Ai dat de dracu'!*. Eram o muscă care a căzut în capcana invizibilă a unui păianjen din pădurea amazoniană. M-am dus la baie, să mă asigur că nu sunt o muscă. Nu, nu eram, totul era în ordine. Alb-negru și pe mut, dar cel puțin nu eram o coleopteră. Fiecare cu angoasele și cu coșmarurile lui. Mi-am cercetat atent în oglindă ochii, nu vedeam nicio diferență, decât că erau gri în loc de verzi. Va trebui să port după mine un carnețel toată viața, sau o să învăț să citesc pe buze, sau prin semne, și o să ajung celebru. Un Charlie Chaplin al timpurilor și mai moderne. Am început să râd ca un dement și să merg legănat dintr-un colț al camerei în celălalt. Apoi am scos televizorul din priză și l-am aruncat pe geam, am amețit și mi-am pierdut cunoștința. Când m-am trezit, eram plin de sânge – în cădere m-am dat cu capul de colțul de la pat și mi-am spart arcada de la ochiul stâng. Fusese pentru prima dată când am leșinat și pentru prima dată când mi-am spart ceva. M-am dus să mă spăl pe față, sângele începuse să curgă din nou, și am reușit cu greu să-l opresc, ținând apăsat cu un prosop. Dar am observat uimit că începusem să văd din nou culorile cu ochiul stâng. Era o îmbunătățire vizibilă. Poate trebuia să-mi sparg și arcada dreaptă și poate chiar timpanele, ca să aud din nou voci. Între timp, mi-am pus un bandaj, am luat un carnețel din birou, am dat comandă la un taxi și am plecat la urgențe. Taximetristul s-a uitat la mine cu o față de *noapte-grea-bețiv-nenorocit*. I-am răspuns cu un sec *tu-numai-condu*. La urgențe, bolile și oamenii se confundau oribil cu plăcile de gresie și petele de igrasie. Mă bucuram că nu eram nevoit să ascult cum se plâng toți acești monștri ghinionești. Ochii mi se închideau incontrolabil foarte des și ameteam. O stare de greață se infiltra aspru prin mine. Până la urmă mi-am pus mâna peste ochiul monocolor și mi-am recăpătat echilibrul. Când mi-a venit rândul, i-am spus ce pățisem persoanei de la ghișeu, care arăta ca o bufniță împușcată în cap, și i-am văzut pe față mai multă neîncredere decât confuzie. I-am întins carnețelul, cerându-i să scrie în el. A dat un telefon scurt, a ieșit de după birou, mi-a întins carnețelul și mi-a făcut semn să o urmez. M-a dus într-un cabinet de la capătul holului de la etajul trei, unde mă aștepta impasibil o singură doctoriță. I-a vorbit acesteia, doamna doctor a dat din cap și m-a îndemnat să mă așez pe pat. A început să-mi vorbească, dar i-am pus imediat mâna pe gură și i-am trântit carnețelul în brațe. Speriată și nervoasă, mi-a mânjit pe foaie: *Ce ai luat? Nimic*, i-am răspuns. *M-am îmbătat și a asta a fost tot, nu mai rău ca în alte weekenduri.* I-am explicat în amănunt situația în care mă aflam și că poate că cel mai bine este să-mi spargă cumva și arcada dreapta. Rămâneam nedumerit însă în privința auzului. Mi-a scris că o să facă tot posibilul ca să-mi revin, să iau două pastile ca să mă relaxez și că o să-l sune pe domn' doctor. Am luat pastilele și n-am mai văzut-o de atunci pe doamna doctor, căci m-am trezit direct la nebuni. O lungă perioadă de timp a fost ca și cum soarta m-ar fi tăiat în bucăți și m-ar fi dat printr-o mașină de tocat la câini. Degeaba am depus eforturi să învăț să vorbesc cu ceilalți rezidenți prin semne, căci interpretările lor erau în cu totul alte coduri decât cele pe care le știam. Am încercat să-mi exprim în scris condiția, dar asta îmi aducea de fiecare dată o mărire generoasă de doză și priviri de învinovățire din partea colegilor de ospiciu. Mai păstrez carnețelul, dar doar ca să vorbesc cu mine însumi. Câteodată, am impresia că altcineva scrie în el, deși dorm cu el sub pernă.

Însă lucrurile au început să evolueze. Acum mă lasă să port un bandaj negru pe ochiul drept, câteodată mi-l schimb pe ochiul stâng, mi se pare

amuzant. Iau plin de înțelegere și la ore exacte medicamentele. Am scăpat de șocuri, dar nu aud în continuare nimic din ce vorbește lumea de pe aici. Și cred că e mai bine așa.

ÎNTR-UN PUNCT MORT

Am renunțat la ziar, la scris și la viață, oarecum. Am ajuns într-un punct mort. Un punct ca un stol de ciori deasupra capcanei în care am căzut. Țin minte atât de bine trecutul, atât de viu, atât de aproape, ca o insomnie fără sfârșit! Sunt treaz și-mi simt celulele, nervii, neuronii cum se mișcă prin mine, cum își fac de cap, cum o iau razna, cum mă trădează și cum își bat joc de mine. Nu simt că cineva străin locuiește în mine, deși un timp am crezut asta, pur și simplu am ajuns într-un punct mort. E ca și cum ai încerca să trăiești deasupra unui cadavru în descompunere, să-ți clădești o casă peste el și să-ți trăiești viața acolo până la adânci bătrâneți. E ca și cum ai încerca să zbori dintr-o plasă de muște. E ca și cum ai încerca să locuiești într-o fantomă cu o umbră pe post de ușă, și cu strigoi pe post de geamuri.

Am ajuns într-un punct mort, un punct mort cu ochii de sticlă, care mă fixează, mă țintuiește, mă nenorocește. Un punct mort ca o aluniță pe vârful nasului și un abis între tâmple. Nu sunt bolnav, nu sunt nebun, nu am căzut nici în depresie, nu trec printr-o pasă proastă, sunt cât se poate de sănătos, de viu, de alert, doar că mă aflu într-un punct mort. De altfel, tot ceea ce pot să spun este că mă aflu într-un punct mort. Și acest punct mort e făcut dintr-o smoală specială, și nu am unde să plec. De aici încolo, nu mai am unde să plec. Prima dată când l-am simțit aproape de mine, l-am auzit cum șuieră pe holurile redacției ca un vânt de iarnă, cum mă strigă ca un clopot legat de gâtul unui cal pierdut pe munte, în ceață. Când m-am întors să ascult mai bine, se prăbușise deja peste minte, eram prins sub avalanșă. Se lăsase cu toată greutatea peste mine, mă dureau pieptul și mintea. După câteva zile, am ieșit la suprafață, vedeam întinsul cerului, dar nu mă mai puteam mișca. Mă uitam la cer și râdeam ca un nebun în cămașă de forță. Un timp a fost propriul meu azil.

Un timp a fost chiar amuzant. Lumea mă vizita, prietena venea să mă vadă aproape în fiecare zi. Puteam să stau la discuții cu prietenii, cu colegii de lucru, cu asistentele, ai mei mă sunau. Era o perioadă de acomodare. Dar când

a sosit timpul să mă elibereze, nimeni nu a putut da de domnul doctor, și astfel am rămas cu ochii în tavan și cu mâinile în buzunar. Nu era nimic de făcut. Am avut ghinion. Câțiva prieteni au venit noaptea și au încercat să mă elibereze. Degeaba. Eram prea bine prins. Unul dintre ei a avut curajul și a intrat după mine în punctul mort, a încercat să mă împingă în afară. Nu a mers. Au intrat și ceilalți, au tras de mine în draci. Nu a mers. Epuizați, au plecat acasă.

De atunci încolo nu i-am mai văzut. Cred că au fost foarte dezamăgiți și rușinați. Oameni în toată firea să nu poată să mă scoată dintr-un punct mort. Adică e doar un punct, nimic mai mult. Prietena a plecat cu lucrul afară, doar ai mei mă mai sună uneori. Mama s-a îmbolnăvit, iar tata o îngrijește. E posibil să o ducă la un azil de bătrâni. E mai ușor așa. În cazul meu, perioada cu azilul a fost mai mult o toană, mi-am semnat singur externarea și am plecat, rămânând tot într-un punct mort. Însă, odată, am reușit să scap și am luat-o la fugă. Nu-mi venea să cred, eram în sfârșit liber.După câteva zile de hoinăreală, de beție și de bordele, m-am întors la loc în punctul mort. Era tot acolo, nu se mișcase niciun milimetru, chiar nu înțeleg cum dracu' am dat din nou peste el. Mi s-a părut de-a dreptul absurd.

Unii spun că asta-i soarta. Dar eu nu cred. Soarta e ceva mare, inconfundabil, punctul mort e ceva mic, neclar. Nu poți să treci cu vederea soarta, dar poți să treci cu vederea un punct mort. Și, deși am trecut prin soartă de mai multe ori, aici m-am împotmolit pentru prima dată, și șanse de scăpare nu prea mai sunt. De plictiseală, mai sar afară din el, dar cad tot înapoi. E ca și cum ai juca șotron pe aceeași căsuță. Ai putea spune, chiar, că punctul mort are ceva dintr-un déjà-vu. S-ar putea să fie rude. Ar trebui să mă interesez, să caut într-un almanah.

Partea bună este că, de când sunt în punctul mort, nu mai am alte nevoi, alte griji, alte probleme. Punctul mort a devenit suficient. E fără îndoială un punct sigur. Pot să stau în picioare, pe brânci, în fund, în cap, într-o ureche, tot la fel mă simt.

E mic, dar spațios, bine aerisit și confortabil. De obicei, dorm cu fereastra deschisă. Din punctul ăsta de vedere, nu am de ce să mă plâng.

Într-o zi, am găsit la intrare un arici. I-am pus într-o farfurie lapte, s-a învățat cu mine imediat și l-am luat înăuntru. Măcar să-mi poarte de urât. Ariciul pare mai mare decât punctul mort, dar, curios, putem locui amândoi în el. El poate să plece și să se întoarcă când are chef, nu e prins în punctul mort. Pot și eu să plec cu el, dar rămânând tot în punctul mort. Micul meu prieten mi-a stârnit cheful de aventură. Am pornit împreună la drum, am vizitat o grămadă de țări, de monumente turistice și de muzee. Am petrecut nopți întregi pe străzi, în baruri, în autobuze, în trenuri și metrouri. Nu a fost nevoie să ne cazăm nicăieri, căci, atunci când ni se făcea somn, ne culcam direct în punctul mort.

Totuși, multă lume ne ocolește, de fapt mă ocolește, le este frică să intre în punctul mort, dar vor să se joace cu ariciul, să-i dea de mâncare, să facă poze cu el. Ce să le faci! Așa-s oamenii, ciudați. Un om de afaceri a vrut să-mi cumpere punctul mort, iar oferta era foarte bună. Nu am putut să cădem la învoială, căci nu am reușit să plec din punctul mort. Așa că mi-a oferit la schimb alt punct mort, nu a mers nici așa. Mi-a spus că sunt cel mai mare fraier pe care l-a întâlnit vreodată și c-am să mor în punctul ăsta mort, fără bani, fără prieteni, fără nimic, și că probabil ariciul o să mă părăsească. Aricul m-a părăsit, într-adevăr, pentru că a murit.

Ultimul meu prieten a murit. I-am făcut mormântul lângă punctul mort, ca să pot să-l vizitez oricând. Am avut un timp un papagal, dar nu era la fel. Mă tot sâcâia la cap și l-am dat. Pisicile și câinii se feresc de punctul mort, se pare că nu le place mirosul, nu știu de ce. Așa că, pentru moment, am rămas singur. Eu și punctul mort.

SCĂRILE RULANTE

A venit weekendul și, din lipsă de altceva mai bun, m-am gândit să mă plimb prin Mall. Imaginația se pare că nu dorea să mă provoce la mai mult. Dintr-un sentiment de rebeliune ascuns prin capcanele sângelui, mi-am îmbrăcat geaca de piele. Nu o mai îmbrăcasem de vreo trei ani de zile. Am scos Ford-ul decapotabil din garaj, iar în drum spre Mall geaca de piele absorbea vântul și-l dispersa egal prin tot corpul. E întotdeauna o idee bună să porți o geacă de piele, chiar și atunci când o să ajungi un schelet. O să las prin testament să mă înmormânteze cu geaca de piele și cu o ladă de vin roșu la cap. Poate mă îmbăt cu Charon și ne petrecem eternitatea pe Styx, povestind despre deziluzii în greaca veche. Îmi uitasem, totuși, ochelarii de soare, care ar fi completat perfect imaginea. Piciorul apăsa incontrolabil pe pedala de accelerație, râvnind la un salt peste niște stânci imaginare. Piciorul devenise separat de mine, urmărind propriile sale memorii carnale prin niște canioane infinite. Drumul a fost exact ceea ce-mi trebuia după un an de lucru de ziua până seara târziu. Am găsit cu ușurință un loc de parcare, deși eram înconjurat de insule de fier, cauciuc și sticlă, dându-mi un sentiment de angoasă. M-am plimbat alandala prin Mall, mi-am cumpărat o cămașă, câteva perechi de boxeri și șosete, o sticlă de vin roșu și un ceas. Am rugat-o pe tipa de la casă să-mi fixeze ceasul și mi l-am pus imediat la mână. O grămadă de bani dați degeaba. Abia așteptam să ajung acasă, să destup sticla de vin și să fac o baie de o oră, ascultând blues și uitând de mine. De vineri intrasem în concediu. Nu aveam niciun plan stabilit, nu aveam vreo iubită cu care să merg undeva anume și nu aveam chef de niciun prieten. Lucrurile mă obosiseră nespus anul acesta și voiam să iau o pauză de o lună de la absolut orice. Refugiu în vin și... În vin, în mare parte. Plasele cu cumpărături începuseră să mă irite deja, voiam să mă scap de ele. Din comoditate, am luat scările rulante. Luminile erau atât de puternice, încât îmi dădeau impresia că sunt pe o scenă de teatru. Cei care proiectaseră acest Mall doreau cu tot dinadinsul să te facă să te simți important, plin de strălucire, ca un star de cinema blocat într-o viață arhicunoscută, în care singura scăpare o reprezintă cumpărăturile în exces.

Zi de zi, rid după rid, alb și negru, stare și stări. Un du-te-vino de mai bine nu te mai întoarce.

Ah, sunt doar un copil ce joacă șah ca să se simtă deștept, deși adversarul îmi cunoaște toate mutările, doar că nu și le aduce aminte pe toate. La fel și eu. Jocul e câștigat în cele din urmă de cel care crede că inventează ceva nou, iar celălalt se pierde, deși gândise la rândul său mutarea.

Am câștigat în viață multe astfel de jocuri, prefăcându-mă că improvizez, iar celuilalt i-a fost prea frică să mă contracareze și m-a lăsat să câștig, deși nu meritam.

Aveam chef să-mi mai cumpăr o sticlă de vin, una singură nu știu dacă avea să-și facă efectul dorit.

Mi-am dat seama că timpul trece diferit în timp ce meditezi aiurea, și că în continuare urcam pe scările rulante, eram undeva, cred, pe la mijlocul etajului. Tot timpul trăiești cu impresia că ești undeva pe la mijlocul lucrurilor. Ești aproape de ceva și departe de altceva, niciodată exact acolo unde vrei. Acolo unde vrea ceva adânc și inexact din tine, ceva ca o inimă bătând în noaptea acoperită de râuri.

Poate că mai adăugaseră încă un etaj, căci scările astea erau ale dracului de lungi, puteau să-ți dea un scaun și să ruleze în paralel un film. Deja începeam să depun eforturi mentale ca să ajung sus. Încă un minut, încă două, încă cinci. Nu mai țineam minte de cât timp urcam. În fața mea nu era nimeni, deși mi se părea că zăresc o pată neagră undeva în capăt. În spatele meu, la fel. Urcam, urcam și iarăși urcam. Arhitecții reușiseră să creeze *Scara lui Iacov*. Acum, în lumea așa-zisă modernă, totul este posibil. Mai rămânea de rezolvat problema cu războaiele, sărăcia și cancerul, dar în rest totul era în mâinile noastre. Interesant concept de arhitectură. Încercam să-mi amintesc dacă nu citisem undeva despre scările astea rulante, și nu-mi aminteam. Parcă văzusem ceva la televizor sau auzisem ceva la radio, dar nu eram sigur. Simțeam cum îmi pierd memoria pe scările rulante. Nu știam cât de bine mergea ceasul ăsta,

aveam niște dubii, totuși, 45 de minute. Scările rulante păreau să nu se mai oprească. Eram în mișcare în mod cert, vedeam cum urc, dar timpul parcă se oprise și nu mai ajungeam odată sus. După o oră jumate de urcat, mi-am scos mobilul, să caut pe internet numărul de la Mall. Nu aveam semnal și nu mai aveam nici prea multă baterie. Nervos, am aruncat plasa în jos, pe scări. Am păstrat totuși sticla de vin. Bine că nu-mi era foame sau sete. M-am gândit să cobor, dar ar fi fost și mai lipsit de sens. M-am pus în fund și am așteptat. Am adormit și m-am trezit a doua zi, la nouă dimineața. Eram încă în urcare. Scările astea rulante erau într-adevăr infinite. Sau soarta își bătea joc de mine. Nu știu de ce, dar a doua variantă mi s-a părut mai logică. Față de Sisif, eu urcam cu mâna-n cur și nu mă puteam imagina deloc fericit. Am spart de balustradă capul sticlei și am băut ultimul vin din viața mea. De atunci urc încontinuu. Nu mi-e niciodată sete sau foame, cald sau frig, rău sau bine. Nu sunt nici trist, nici fericit, nu sunt nicicum. Sunt doar în urcare.